

EBA/GL/2018/04

19. července 2018

Obecné pokyny

k zátěžovému testování prováděnému institucemi

1. Dodržování předpisů a oznamovací povinnost

Status těchto obecných pokynů

1. Tento dokument obsahuje obecné pokyny vydané podle článku 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010.¹ V souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 příslušné orgány a finanční instituce vynaloží veškeré úsilí, aby se těmito obecnými pokyny řídily.
2. Obecné pokyny formulují názor orgánu EBA na náležité postupy dohledu v rámci Evropského systému dohledu nad finančním trhem nebo na to, jak by unijní právní předpisy měly být uplatňovány v konkrétní oblasti. Příslušné orgány ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení (EU) č. 1093/2010, na které se tyto obecné pokyny vztahují, by se jimi měly řídit a začlenit je do svých postupů (např. pozměněním svého právního rámce nebo dohledových postupů), včetně případů, kdy jsou obecné pokyny zaměřeny v první řadě na instituce.

Oznamovací povinnost

3. V souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení (EU) č. 1093/2010 musí příslušné orgány do ([dd.mm.rrrr]) orgánu EBA oznámit, zda se těmito obecnými pokyny řídí nebo hodlají řídit, a v opačném případě uvést do tohoto data důvody, proč se jimi neřídí či nehodlají řídit. Neposkytnou-li příslušné orgány oznámení v této lhůtě, bude mít orgán EBA za to, že se těmito obecnými pokyny neřídí nebo nehodlají řídit. Oznámení by měla být zasílána na formuláři, který je k dispozici na internetových stránkách orgánu EBA, na adresu compliance@eba.europa.eu s označením „EBA/GL/201x/xx“. Oznámení by měly předkládat osoby s příslušným oprávněním oznamovat, zda se jejich příslušné orgány těmito obecnými pokyny řídí nebo hodlají řídit. Jakoukoli změnu stavu dodržování pokynů je rovněž nutno oznámit orgánu EBA.
4. Oznámení budou zveřejněna na internetových stránkách orgánu EBA v souladu s čl. 16 odst. 3.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Předmět, oblast působnosti a definice

Předmět a oblast působnosti

5. Cílem těchto obecných pokynů je poskytnout společné organizační požadavky, metodiky a postupy pro provádění zátěžového testování institucemi, a to s přihlédnutím ke kapitálové přiměřenosti a řízení rizik v rámci jejich postupů řízení rizik („zátěžové testování prováděné institucemi“).
6. Z pohledu skupin se tyto obecné pokyny vztahují také na instituce zapojené do zvláštního zátěžového testování v souladu s okruhem použití tohoto zvláštního zátěžového testování a úrovní použití stanovenou v článku 108 a 109 směrnice 2013/36/EU.
7. Pojmy „instituce“ a „specifické pro danou instituci“ se vztahují individuálně k instituci nebo k mateřské instituci v souladu s okruhem použití určitého konkrétního zátěžového testování nebo k mateřské instituci v členském státě nebo k mateřské instituci v EU na základě příslušné konsolidované situace uvedené v čl. 4 odst. 1 bodě 47 nařízení (EU) č. 575/2013.

Určení

8. Tyto obecné pokyny jsou určeny příslušným orgánům a institucím vymezeným v čl. 4 odst. 2 bodě i) nařízení (EU) č. 1093/2010 a finančním institucím vymezeným v čl. 4 odst. 1 nařízení (EU) č. 1093/2010, které jsou rovněž institucemi ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 3 nařízení (EU) č. 575/2013.

Definice/taxonomie

9. Není-li uvedeno jinak, pojmy použité a vymezené v nařízení (EU) č. 575/2013 a ve směrnici 2013/36/EU mají v těchto obecných pokynech stejný význam. Kromě toho se pro účely těchto obecných pokynů použijí tyto definice:

(1) Zátěžovým solventnosti	testem se rozumí posuzování dopadu určitého vývoje, včetně makroekonomických nebo mikroekonomických scénářů, na celkovou kapitálovou pozici instituce, včetně jejich minimálních nebo dodatečných kapitálových požadavků, a to pomocí plánování kapitálových zdrojů a požadavků instituce, poukazování na zranitelná místa instituce a posuzování její
----------------------------	--

schopnosti absorbovat ztráty a dopadu na její kapitálovou přiměřenost.

(2) Zátěžovým testem likvidity se rozumí posuzování dopadu určitého vývoje, včetně makroekonomických nebo mikroekonomických scénářů, na financování a likviditu instituce a dopadu šoků na celkovou likviditní pozici instituce, včetně dopadů na schopnost plnit jí stanovené minimální nebo dodatečné požadavky.

(3) „Bottom-up“ zátěžovým testem se rozumí zátěžový test (solventnosti nebo likvidity) s následujícími vlastnostmi:

- i. provádí jej instituce s využitím svých vlastních interně vyvinutých modelů;
 - ii. vychází z vlastních předpokladů či scénářů instituce s případným konzervativním omezením ze strany orgánů dohledu;
 - iii. je založen na vlastních datech instituce a potenciálně na vysoké úrovni detailu, přičemž instituce může v případě potřeby dalších informací využít externí údaje, a
 - iv. týká se konkrétních portfolií nebo instituce jako celku a poskytuje podrobné informace o důsledcích možných dopadů koncentrací expozic, vazeb instituce a pravděpodobnosti přenosu ztrát na instituci.
-

(4) „Top-down“ zátěžovým testem (Makro-zátěžovým) testem se rozumí zátěžový test (solventnosti nebo likvidity) s následujícími vlastnostmi:

- i. provádí jej příslušné orgány nebo makrobezpečnostní orgány;
 - ii. vychází z obecných nebo systémových (makrobezpečnostních) předpokladů nebo ze scénářů vypracovaných příslušnými nebo makrobezpečnostními orgány a použitých na všechny instituce, kterých se daný zátěžový test týká;
-

- iii. příslušné orgány nebo makrobezpečnostní orgány řídí postup zátěžového testování a počítávají výsledky, přičemž instituce jsou méně zapojeny než v případě „bottom-up“ zátěžových testů;
- iv. je založen především na souhrnných údajích institucí a na méně podrobných informacích v závislosti na předpokladech zátěžového testu, případně je založen i na podrobnějších údajích institucí, považují-li to orgány za nezbytné; a
- v. umožňuje existenci jednotného a společného rámce a srovnatelné posouzení dopadu daného zátěžového testu na jednotlivé instituce.

(5) Předpokladem rozvahy	statické	<p>se rozumí metodický předpoklad, podle něhož má být dopad scénářů zátěžových testů měřen za předpokladu „konstantní rozvahy“ a „nezměněného nebo stabilního obchodního modelu“ v celém horizontu zátěžového testu, čímž se zvýší srovnatelnost výsledků mezi institucemi, a tím dojde k následujícímu:</p> <ul style="list-style-type: none"> i. při výpočtu dopadu scénářů se zamezí zohlednění změn aktiv a pasiv instituce, které jsou např. odvozeny z opatření vedení instituce, navyšování nebo vymáhání stávajících úvěrů nebo rozdíly ve splatnostech či jiných vlastnostech těchto aktiv nebo pasiv (které by, i přes použití metodiky zátěžových testů, mohly vést ke změnám velikosti a složení rozvahy a zejména kapitálu v celém horizontu zátěžových testů, například v důsledku nových případů selhání a znehodnocení, zvýšení objemu selhaných pohledávek nebo opravných položek k finančním aktivům); a ii. umožní se zahrnutí nových aktiv a pasiv, mají-li tyto nové položky tytéž hlavní vlastnosti (splatnost, rizikové profily atd.) jako položky vyloučené.
<hr/>		
(6) Předpokladem bilance	dynamické	<p>se rozumí metodický předpoklad, podle něhož má být dopad scénáře zátěžových testů měřen za situace „nekonstantní rozvahy“ a vyvíjejícího se obchodního modelu“ v celém horizontu zátěžového testu. Při předpokladu dynamické</p>

rozvahy odráží výsledek zátěžového testu kombinaci dopadů použitého scénáře a dopadů opatření přijatých vedením instituce reagujících na dopady identifikované v rámci zátěžového testu přijatých vedením instituce, což snižuje srovnatelnost výsledků mezi institucemi. Rozsah opatření přijatých vedením instituce reagujících na dopady identifikované v rámci zátěžového testu může být omezený nebo neomezený (např. na zahrnutí dopadů opatření plánovaných od začátku a nezávislé na scénáři a/nebo podmíněných scénářem zátěžového testování).

(7) Zátěžovým testem na úrovni portfolia se rozumí zátěžový test jednoho portfolia nebo několika portfolií se zaměřením na dopady šoků jednoho rizikového faktoru nebo většího počtu rizikových faktorů.

(8) Analýzou citlivosti se rozumí zátěžový test, který měří potenciální dopad jednoho konkrétního rizikového faktoru nebo většího počtu jednoduchých rizikových faktorů ovlivňujících kapitál nebo likviditu na konkrétní portfolio nebo na instituci jako celek.

(9) Analýzou scénáře se rozumí posouzení odolnosti instituce nebo portfolia vůči danému scénáři, což zahrnuje soubor rizikových faktorů, které by měly mít všechny tyto vlastnosti:

- i. jsou uspořádány tak, aby byly vnitřně soudržné;
 - ii. rizikové faktory tvořící příslušný soubor předpokládají současný výskyt budoucích událostí, které zahrnují celou řadu rizik a oblastí podnikání; a
 - iii. soubor rizikových faktorů má rovněž za cíl co nejlépe zjistit povahu vzájemných souvislostí mezi riziky různých portfolií v časovém horizontu zátěžového testu, provázanosti s finančním systémem a zpětných dopadů.
-

(10) Reverzním zátěžovým testem se rozumí zátěžový test instituce, který začíná určením předem stanoveného výsledku (např. podmínek, za nichž obchodní model instituce přestává být životaschopným, nebo při nichž může být instituce považována za instituci v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné ve smyslu článku 32 směrnice 2014/59/EU), a poté zkoumá scénáře a okolnosti, které by

mohly způsobit, že k němu dojde. Reverzní zátěžový test by měl vykazovat jednu nebo více těchto vlastností:

- i. používá se jako nástroj řízení rizik zaměřený na zvýšení povědomí instituce o svých zranitelných místech prostřednictvím toho, že instituce jasně určuje a vyhodnocuje scénáře (nebo kombinace scénářů), které vedou k předem stanovenému výsledku;
- ii. instituce rozhoduje o druhu a načasování (spouštěcích událostech) opatření vedení instituce nebo jiných opatřeních nezbytných k a) řešení selhání podniku nebo jiných problémů a b) uvedení její ochoty podstupovat riziko do souladu se skutečnými riziky zjištěnými pomocí reverzního zátěžového testu;
- iii. v kontextu ozdravných plánů lze použít také specifické reverzní zátěžové testování (např. reverzní zátěžové testy používané v širším kontextu lze použít na podporu zátěžového testu ozdravného plánu určením podmínek, za kterých je nezbytné plánovat ozdravení).

(11) Druhotnými zpětnými dopady	nebo se rozumí efekt přelévání (povaha zpětných dopadů se neomezuje na makroekonomické účinky) vyvolaný reakcemi jednotlivých institucí na vnější původní šok, který celkově tento původní šok obecně zesiluje (může ho rovněž zmírňovat), což způsobuje další negativní zpětné dopady.
---------------------------------	---

(12) Závažnost scénáře	se rozumí stupeň závažnosti předpokladů nebo zhoršení scénáře (od výchozího až po nepříznivý scénář) vyjádřený z hlediska souvisejících makroekonomických a finančních proměnných (nebo jiných předpokladů). Čím větší je závažnost scénáře, tím je obecně větší dopad zátěžového testu na instituci, a tím je určena skutečná závažnost zátěžového testu.
------------------------	--

(13) Věrohodnost scénáře	se rozumí míra, do níž lze považovat scénář za pravděpodobný, pokud jde o soulad provázanosti tohoto scénáře s aktuálními makroekonomickými a finančními proměnnými, o podporu tohoto scénáře prostřednictvím promyšleného popisu a podporu tohoto scénáře prostřednictvím rozdělení pravděpodobnosti a historických zkušeností. Věrohodnost není omezena na historické zkušenosti, a proto by měly kromě vlastních historických zkušeností instituce hrát klíčovou roli
--------------------------	--

odborné úsudky zohledňující měnící se riziková prostředí (např. pozorovaná strukturální rizika) a zátěžové události, které se objevily v obdobných rizikových prostředích. Lze rovněž použít simulační metody (např. simulace Monte Carlo).

(14) Scénářem opěrného bodu se rozumí typ scénáře, který je obvykle navržen příslušným orgánem pro stanovení standardu závažnosti konkrétního zátěžového testu, který je uložen institucím buď ve formě scénáře, jenž by měl být použit při zátěžovém testu, nebo ve formě referenční hodnoty závažnosti pro vypracování vlastních scénářů instituce.

(15) Shromažďováním údajů o rizicích se rozumí určení, shromažďování a zpracování údajů o rizicích podle požadavků na hlášení rizik institucí, které instituci umožňuje hodnotit její výkonnost ve srovnání s její tolerancí vůči rizikům/ochotě podstupovat rizika. To zahrnuje třídění, slučování nebo rozdělení údajů.

(16) Datovou infrastrukturou se rozumí fyzické a organizační struktury a zařízení pro budování a udržování datové architektury a architektury informačních technologií (IT) na podporu shromažďování údajů o rizicích institucí a vnitřních předpisů k reportingu rizik

3. Provádění

Datum použití

10. Tyto obecné pokyny se použijí od 1. ledna 2019.

Zrušení

11. Následující obecné pokyny se zrušují dnem zveřejnění těchto obecných pokynů ve všech úředních jazycích EU.

- *Pokyny CEBS k zátěžovému testování (GL32)*²

² https://www.eba.europa.eu/documents/10180/16094/ST_Guidelines.pdf

4. Zátěžové testování prováděné institucemi

4.1 Program zátěžového testování

12. Instituce by měly mít fungující program zátěžového testování, který by měl zahrnovat přinejmenším:
- typy zátěžového testování a jejich hlavní cíle a způsob používání;
 - četnost různých zátěžových testů;
 - vnitřní systém řízení zahrnující řádně vymezené, transparentní a konzistentní postupy a nastavení odpovědností a
 - v případě skupiny přehled zohledňovaných subjektů a způsob jejich pokrytí zátěžovými testy (např. rozsah pokrytých typů rizik a pokrytých portfolií);
 - datovou infrastrukturu používanou pro zátěžové testování;
 - podrobné metodické informace včetně používaných modelů a možných vazeb mezi zátěžovými testy likvidity a zátěžovými testy solventnosti, zejména významnost těchto dynamických interakcí a způsob zohlednění zpětných vlivů;
 - rozsah předpokladů, a to včetně obchodních a manažerských, a nápravných opatření zvažovaných pro každý jednotlivý zátěžový test.
13. Mateřské instituce v členském státě a mateřské instituce v EU by rovněž měly v souladu se svými centralizovanými politikami řízení rizik vypracovat program skupinového zátěžového testování schválený a monitorovaný vedoucím orgánem a používaný vrcholným vedením. Program skupinového zátěžového testování by měl zahrnovat a v potřebném rozsahu se zabývat všemi institucemi, na které se vztahuje obezřetnostní konsolidace.
14. Instituce by v rámci obezřetnostní konsolidace měly při sestavování svých individuálních programů zátěžového testování zohledňovat příslušný program skupinového zátěžového testování.
15. Instituce by rovněž měly do svých programů zátěžového testování zahrnovat reverzní zátěžové testy a z nich plynoucí scénáře.
16. Instituce by měly zajistit, aby jejich programy zátěžového testování byly funkční a proveditelné a aby poskytovaly informace pro rozhodování na všech příslušných úrovních řízení o všech významných stávajících i potenciálních rizicích.
17. Instituce by měly pravidelně vyhodnocovat své programy zátěžového testování, aby zjistily jejich účinnost a spolehlivost, a měly by je podle potřeby aktualizovat. Vyhodnocování by mělo

být prováděno alespoň jednou ročně, a to na základě kvantitativní i kvalitativní analýzy, a mělo by plně zohledňovat měnící se vnější i vnitřní podmínky. Instituce by měly zajistit, aby četnost vyhodnocování programů zátěžových testů zohledňovala četnost jejich provádění.

18. Instituce by měly zajistit, aby jejich kvantitativní analýza zahrnovala v souladu s předchozím odstavcem spolehlivé kvantitativní testy jako nástroje zpětného testování pro ověřování předpokladů, parametrů a výsledků modelů zátěžového testování (např. modely úvěrového rizika, modely tržního rizika, modely čistých příjmů bez zahrnutí nákladů na riziko). Instituce by měly zajistit, aby jejich kvalitativní analýza byla v souladu s předchozím odstavcem založena na odborném posouzení nebo na srovnávacím hodnocení.
19. Při vyhodnocování programu zátěžového testování musí instituce posoudit přinejmenším:
 - a) účinnost programu, pokud jde o plnění stanoveného účelu;
 - b) potřebu zlepšení;
 - c) zjištěné rizikové faktory, definice a odůvodnění příslušných scénářů, modelové předpoklady a citlivost výsledků na tyto předpoklady, jakož i zajištění toho, aby byl odborný úsudek doplněn spolehlivou analýzou;
 - d) výkonnost modelu včetně jeho výkonnosti na „out-of-sample“ údajích, tj. údajích, které nebyly použity pro vytvoření modelu;
 - e) jak zahrnout možný přenos nepříznivého vývoje mezi solventností a likviditou;
 - f) přiměřenost možných vzájemných vazeb mezi zátěžovými testy solventnosti a zátěžovými testy likvidity;
 - g) zpětnou vazbu obdrženou od příslušných orgánů v souvislosti s jejich dohledovými nebo jinými zátěžovými testy;
 - h) přiměřenost datové infrastruktury (implementace zátěžových testů v IT systémech a kvalita dat);
 - i) odpovídající úroveň zapojení vrcholného vedení a řídicího orgánu;
 - j) veškeré předpoklady, včetně obchodních a/nebo manažerských předpokladů, a předpokládaná opatření v oblasti řízení založená na účelu, typu a výsledku zátěžového testování, včetně posouzení proveditelnosti postupů vedení v zátěžových situacích a proměnlivém podnikatelském prostředí; a
 - k) dostatečnost příslušné dokumentace.
20. Program zátěžového testování instituce by měl být odpovídajícím způsobem zdokumentován pro všechny typy zátěžových testů prováděných na úrovni jednoho typu rizika a/nebo portfolia, stejně jako na úrovni celé instituce. Dokumentace by měla obsahovat alespoň:
 - a) přístup k zátěžovému testování;
 - b) možné vzájemné vazby mezi zátěžovými testy solventnosti a zátěžovými testy likvidity, konkrétně popis vazeb mezi zhoršením stavu kapitálu (solventnost) a schopností vydávat

komerční cenné papíry a dluhopisy (likvidita), makroekonomicky vyvolanou změnou pravděpodobnosti selhání (solventnost) a tím vyvolanou migrací ratingů nezatížených aktiv bank a dopadu na kolaterál uložený v příslušné centrální bance (likvidita), zvýšením počtu očekávaných nesplácených úvěrů (solventnost) a snížením očekávaného přílivu splátek z úvěrů nebo plateb z držení dluhopisů nefinančních podniků (likvidita), nedostatkem likvidity (likvidita) a nuceným prodejem aktiv (solventnost) a zvýšením nákladů na financování (likvidita) a dopadů zisku a ztráty (solventnost);

- c) role a povinnosti stanovené ve vnitřních předpisech s upřesněním rolí druhé a třetí linie obrany a postupy alespoň pro provádění programu zátěžového testování;
- d) popis celého postupu navrhování, schvalování, provádění, monitorování výkonnosti a pravidelného vyhodnocování programu zátěžového testování a jeho výsledků;
- e) popis postupů pro hodnocení výsledků zátěžových testů, včetně podrobných údajů o oblastech, které v některých částech vyžadují manuální nebo lidský úsudek, a také popis postupu využívání výsledků na podporu opatření v oblasti řízení a strategie instituce; a
- f) popis a seznam příslušných IT aplikací používaných pro zátěžové testy (v případě, že existuje centrální seznam, lze na něj odkázat).

21. Program zátěžového testování by měl být v celé organizaci kriticky vyhodnocován, například ze strany výboru pro rizika a interních auditorů. Klíčovou úlohu při vyhodnocování programu zátěžových testů by měly hrát obchodní jednotky, které nejsou odpovědné za návrh a uplatňování programu, a/nebo nezúčastnění externí odborníci, a to s přihlédnutím k příslušným odborným znalostem v daných oblastech.

22. Instituce by měly zajistit, aby byl jak u počátečního návrhu, tak u vyhodnocování programu zátěžového testování veden účinný dialog se zapojením odborníků ze všech obchodních oblastí instituce a aby byl program i jeho aktualizace řádně přezkoumány vrcholným vedením³ a řídicím orgánem instituce odpovídajícími rovněž za sledování jeho provádění a dohled nad ním.

4.2 Aspekty řízení a správy zátěžového testování

23. Řídicí orgán by měl schválit⁴ program zátěžového testování instituce a dohlížet na jeho zavedení a provádění.

24. Aniž by byl dotčen požadavek podle čl. 91 odst. 1 směrnice 2013/36/EU⁵, že členové řídicího orgánu musí mít vždy dostatečné znalosti, dovednosti a zkušenosti k výkonu svých povinností,

³ Viz také hlava II oddíl 1 obecných pokynů EBA k vnitřnímu systému správy a řízení.

⁴ Viz také hlava II oddíl 1 obecných pokynů EBA k vnitřnímu systému správy a řízení.

⁵ Viz rovněž hlava III oddíl 8 společných pokynů ESMA a EBA k posouzení vhodnosti členů vedoucího orgánu a držitelů klíčových funkcí podle směrnice 2013/36/EU a směrnice 2014/65/EU.

měla by instituce zajistit, aby byl její řídicí orgán schopen plně pochopit dopad zátěžových událostí na celkový rizikový profil instituce.

25. Řídicí orgán by měl chápat významné aspekty programu zátěžového testování, aby byl schopen:
 - (a) aktivně se zapojit do diskusí s výbory pro zátěžové testy institucí, případně s vrcholným vedením nebo externími poradci zapojenými do zátěžového testování;
 - (b) prověřovat klíčové předpoklady modelů, výběr scénářů a předpoklady související se zátěžovými testy obecně; a
 - (c) přijmout nezbytná opatření v oblasti řízení a projednat je s příslušnými orgány.
26. Program zátěžového testování by měl být prováděn v souladu s příslušnými vnitřními předpisy a postupy instituce. Vedoucí orgán instituce by měl zajistit, aby byly pro provádění programu přiděleny a rozděleny jasně stanovené odpovědnosti a dostatečné zdroje (např. kvalifikované lidské zdroje a systémy informačních technologií).
27. Instituce by měly zajistit, aby byly všechny prvky programu zátěžového testování včetně jeho posouzení řádně zdokumentovány a případně pravidelně aktualizovány ve vnitřních předpisech a postupech.
28. Instituce by měly zajistit, aby byly informace o programu zátěžového testování účinně předávány napříč liniemi podnikání a řídicími úrovněmi s cílem zvýšit povědomí, zlepšit kulturu v oblasti rizik a vyvolat diskusi o stávajících a možných rizicích, jakož i o případných opatřeních v oblasti řízení.
29. Program zátěžového testování by měl být nedílnou součástí rámce řízení rizik instituce (včetně interního postupu pro hodnocení kapitálové přiměřenosti (ICAAP) a interního postupu pro hodnocení přiměřenosti likvidity (ILAAP)). Zátěžové testy by měly být vstupem pro různá obchodní rozhodnutí a postupy, ale i strategické plánování, včetně plánování kapitálu a likvidity. V rozhodnutích by měly být zohledněny nedostatky, omezení a zranitelná místa zjištěná při zátěžových testech.
30. Řídicí orgán by měl při určování strategie instituce a při přijímání všech významných rozhodnutí týkajících se kapitálu, likvidity, ozdravného plánu a plánu řešení krize zohlednit výsledky zátěžových testů, zejména s ohledem na zjištěná omezení, zranitelná místa a zjištěné nedostatky.
31. Výsledky zátěžových testů (kvantitativní i kvalitativní) by měly být použity jako vstupy procesu stanovování ochoty instituce podstupovat riziko a souvisejících limitů. Dále by měly sloužit jako nástroj plánování pro určování efektivnosti nových a stávajících obchodních strategií a jejich dopadu na využívání kapitálu. Aby to bylo možné, měly by být hlavními výsledky zátěžového testování předpokládané ztráty, požadavky na kapitál a likviditu, ale i dostupný kapitál a likvidita.
32. Aby se zátěžové testy staly smysluplnou součástí systému řízení rizik instituce, měly by být prováděny s odpovídající četností. Tato četnost by měla být stanovena s ohledem na rozsah

a typ zátěžového testu, povahu, rozsah, velikost a složitost instituce (zásada proporcionality), charakteristiky portfolia, jakož i změny makroekonomického prostředí nebo obchodních aktivit instituce.

4.3 Datová infrastruktura

33. Instituce by měly zajistit, aby byl program zátěžového testování podporován odpovídající datovou infrastrukturou.
34. K zajištění zavedení odpovídající datové infrastruktury by měly instituce, včetně těch, které nejsou globálními systémově významnými institucemi (G-SII), usilovat o to, aby odpovídajícím způsobem rovněž postupovaly v souladu se zásadami efektivního shromažďování údajů o rizicích a reportingu rizik vydaných Basilejským výborem pro bankovní dohled⁶.
35. Instituce by měly zajistit, aby jejich datová infrastruktura umožňovala zpracování velkého objemu údajů vyžadovaných v rámci programu zátěžového testování a aby měly zavedeny mechanismy k zajištění trvalé schopnosti provádět plánované zátěžové testování v souladu s programem zátěžového testování.
36. Instituce by měly zajistit, aby datová infrastruktura umožňovala nejen flexibilitu, ale rovněž odpovídající úroveň kvality a kontroly.
37. Orgány by měly zajistit, aby byla jejich datová infrastruktura přiměřená jejich velikosti, složitosti, rizikovému a obchodnímu profilu a umožňovala provádění zátěžových testů pokrývajících všechna významná rizika, jimž je instituce vystavena.
38. Instituce by měly vyčlenit dostatečné lidské, finanční a materiální zdroje na zajištění účinného rozvoje a údržby své datové infrastruktury, včetně informačních systémů.
39. Instituce by měly rovněž zvážit zahrnutí datové infrastruktury pro zátěžové testování do své celkové infrastruktury informačních technologií a měly by ji vzít dostatečně v úvahu při plánování kontinuity činností, při stanovování potřeby dlouhodobých investic a při dalších procesech souvisejících s informačními technologiemi.

Možnosti shromažďování údajů pro účely zátěžového testování

40. Instituce by měly evidovat aktuální, přesné a spolehlivé údaje o rizicích potřebné k provádění spolehlivých zátěžových testů a aktualizovat je a měly by mít také zaveden zvláštní postup pro shromažďování a vytváření těchto údajů.
41. Instituce by měly zajistit přesnost, integritu, úplnost, včasnost a přizpůsobitelnost shromažďování údajů o rizicích.

⁶ <http://www.bis.org/publ/bcbs239.pdf>

42. Instituce by měly zajistit, že jsou údaje shromažďovány automaticky, aby byla minimalizována pravděpodobnost chyb. Zejména by měly zavést spolehlivý systém ověřování správnosti (rekonsolidace) a kontroly.
43. Instituce by měly být schopné zajistit úplnost údajů o rizicích. Za tímto účelem by měly instituce zajistit, aby údaje o rizicích rovněž plně zachycovaly podrozvahová rizika a byly snadno dostupné na jakékoli úrovni instituce. Měla by se zohlednit významnost stávajících i potenciálních rizik.
44. Instituce by měly být schopny včas poskytovat souhrnné informace o rizicích, aby splnily všechny požadavky na podávání zpráv v průběhu celého procesu zátěžového testování při různých stupních zajišťování kvality a ověřování; za tímto účelem by měly instituce zavést efektivní systém.
45. Instituce by měly být schopny poskytovat souhrnné údaje tak, aby mohly plnit širokou škálu požadavků, které vyplývají jak z vnitřních potřeb instituce, tak externě ze strany orgánů dohledu.

Postupy podávání zpráv pro účely zátěžového testování

46. Instituce by měly zajistit, aby jejich procesy hlášení rizik:
 - a) byly plně podporovány procesy shromažďování údajů;
 - b) věcně a přesně poskytovaly souhrnné údaje o rizicích a přesně odrážely riziko;
 - c) pokrývaly všechna významná rizika a zejména umožňovaly zjišťování nových zranitelných míst, která by mohla být dále posuzována i v rámci stejného zátěžového testování;
 - d) poskytovaly nebo byly schopny poskytovat další informace týkající se hlavních předpokladů, úrovní tolerance nebo varování; a
 - e) poskytovaly jasné a přesné informace, včetně smysluplných informací přizpůsobených potřebám jejich příjemců.

4.4 Rozsah a pokrytí zátěžového testování

4.4.1 Obecné požadavky

47. Zátěžové testy by měly zohledňovat všechny druhy významných rizik vztahujících se k rozvahovým i podrozvahovým aktivům a pasivům instituce, včetně příslušných strukturované subjekty.
48. Zátěžové testy by měly zachycovat rizika na různých úrovních instituce. Z toho důvodu av souladu se zásadou proporcionality se může rozsah zátěžového testování lišit, a to od citlivosti portfolií nebo analýz jednotlivých rizik až po komplexní zátěžové testy na bázi scénářů pokrývajících celou instituci.

49. Zátěžové testy by měly zohledňovat změny korelací mezi typy rizik a rizikovými faktory, a to u jednotlivých subjektů i na úrovni celé skupiny. Měly by vzít také v úvahu, že korelace bývají v dobách hospodářského nebo finančního poklesu silnější a že je zapotřebí provádět individuální analýzu toho, jak se v určitých scénářích určité korelace chovají.

4.4.2 Zátěžové testování portfolií a jednotlivých úrovní rizik

50. Instituce by měly provádět zátěžové testy na základě jednotlivých portfolií pokrývajících všechny typy rizik, které tato portfolia ovlivňují, a to pomocí analýzy citlivosti i analýzy s využitím scénáře. Instituce by rovněž měly, pokud je to možné, identifikovat rizikové faktory a jim odpovídající úroveň zátěže na úrovni jednotlivých portfolií.

51. Instituce by měly zajistit, že jejich zátěžové testy na úrovni portfolií a obchodních linií nebo obchodních jednotek umožňují identifikovat koncentraci v rámci rizik a mezi jednotlivými riziky, tj. koncentrace společných rizikových faktorů v rámci rizik a mezi různými typy rizik (včetně dopadů nákazy).

52. Instituce by měly zejména při zvažování koncentrací mezi jednotlivými riziky shromažďovat údaje napříč různými typy rizik, zejména tržního a úvěrového rizika, aby lépe porozuměly svým možným koncentracím rizik v zátěžové situaci. Instituce by měly identifikovat možné vazby mezi expozicemi, které by mohly být rizikové v období hospodářského nebo finančního poklesu, a ověřovat předpoklady závislostí a korelací mezi různými typy rizik v zátěžové situaci.

4.4.3 Zátěžové testování v rámci celé instituce

53. Aby bylo možné poskytnout úplný a komplexní obraz rizik instituce, měly by být kromě zátěžových testů prováděných na úrovni jednotlivých subjektů prováděny zátěžové testy také na úrovni skupiny a napříč portfolii a jednotlivými typy rizik.

54. Je třeba vzít v úvahu, že:

- a) rizika na úrovni celé instituce se nemusí dostatečným způsobem promítnout pouhým sečtením výstupů zátěžových testů portfolií, jednotlivých rizikových oblastí nebo obchodních jednotek skupiny;
- b) korelace, kompenzace jednotlivých expozic a koncentrací mohou vést buď ke dvojnásobnému započtení rizik, nebo k podcenění dopadu stresovaných rizikových faktorů; a
- c) na úrovni institucí se mohou objevit specifická skupinová rizika, a proto by instituce měly zajistit, aby všechna významná rizika a s nimi související rizikové faktory byly rovněž identifikovány na úrovni institucí; při posuzování rizik na úrovni institucí by se měla věnovat zvláštní pozornost koncentracím rizik na uceleném základě.

55. Skupiny nebo instituce, které jsou aktivní na mezinárodní úrovni, by měly rovněž provádět zátěžové testy na úrovni obchodních jednotek v konkrétních zeměpisných regionech nebo

v obchodních oblastech či obchodních liniích, aby zohlednily různé rizikové faktory v různých oblastech podnikání a regionech.

4.5 Proporcionalita

56. V souladu se zásadou proporcionality by měl být program zátěžového testování instituce v souladu s jejím individuálním rizikovým profilem a obchodním modelem.
57. Při vytváření a provádění programu zátěžového testování by instituce měly zohledňovat svoji velikost a vnitřní organizaci a povahu, rozsah a složitost svých činností. Významné instituce a komplexnější instituce, včetně institucí na konsolidované úrovni, by měly mít sofistikovanější programy zátěžového testování, zatímco malé a méně složité instituce a skupiny (konsolidovaná úroveň) mohou provádět jednodušší programy zátěžového testování.
58. Za účelem uplatňování zásady proporcionality a s cílem zajistit přiměřenou implementaci požadavků by instituce a příslušné orgány měly brát v potaz následující kritéria:
- a) velikost z hlediska bilanční sumy nebo množství aktiv držených institucemi nebo jejich dceřinými podniky v rámci obezřetnostní konsolidace;
 - b) geografickou přítomnost instituce a rozsah jejích operací v každé jurisdikci;
 - c) právní formu a skutečnost, zda je instituce součástí skupiny, a pokud ano, vyhodnotit aplikaci principu proporcionality na úrovni skupiny;
 - d) zda se jedná o instituci obchodovanou na burze;
 - e) zda je instituce oprávněna používat interní modely ke stanovování kapitálových požadavků (např. přístup založený na interním ratingu);
 - f) rozsah povolených činností a služeb (např. půjčky a vklady, investiční bankovníctví);
 - g) základní obchodní model a strategie, povaha a složitost obchodní činnosti a organizační struktura;
 - h) strategie řízení rizik, ochota podstupovat riziko a momentální rizikový profil instituce, rovněž s ohledem na výsledek ročního vyhodnocení kapitálové přiměřenosti;
 - i) vlastnickou strukturu a strukturu financování instituce;
 - j) druh klientů (např. retailoví, korporátní, institucionální, malé podniky, veřejné subjekty) a složitost produktů nebo smluv;
 - k) externě zajištěné procesy, služby a činnosti a jejich distribuční kanály;
 - l) stávající systémy informačních technologií, včetně zajištění kontinuity jejich provozu a využívání outsourcingu v této oblasti, např. služby typu cloud computing.

4.6 Typy zátěžových testů

4.6.1 Obecné požadavky

59. Konkrétní podoba, složitost a podrobná úroveň metodiky zátěžových testů by měly odpovídat povaze, rozsahu a velikosti instituce, jakož i složitosti a rizikivosti jejích obchodních činností. Měla by brát v úvahu strategie a obchodní model instituce i charakteristiky jejího portfolia.
60. Instituce by měly při navrhování metodiky zátěžových testů zohlednit fázi ekonomického cyklu, včetně scénáře a potřeby případných opatření vedení instituce.
61. Instituce by měly určit vhodné, smysluplné a spolehlivé mechanismy pro přenos rizikových faktorů do příslušných interních rizikových parametrů (pravděpodobnost selhání (PD), ztráta při selhání (LGD), odpisy, snížení reálné hodnoty apod.), které poskytují představu instituce a skupiny ohledně rizik.
62. Spojitost mezi zátěžovými rizikovými faktory a rizikovými parametry by neměla být založena pouze na historických zkušenostech a analýzách institucí, ale měla by být doplněna, pokud jsou dostupné a vhodné, referenčními hodnotami z vnějších zdrojů a případně obecnými pokyny v rámci dohledu.
63. Vzhledem ke složitosti modelování hypotetických a makroekonomických rizikových faktorů/scénářů by si instituce měly být vědomy rizik spojených s používanými modely a měly by zajistit, aby při stanovování těchto faktorů/scénářů bylo provedeno následující:
- a) pravidelný a dostatečně konzervativní odborný přezkum předpokladů a principů fungování modelu a aby byl dodržen konzervativní modelový přístup zohledňující modelové riziko;
 - b) použít přiměřeně konzervativní přístup u vytváření předpokladů, které jsou kvantitativně obtížně měřitelné (např. diverzifikace, předpokládaný exponenciální růst, předpokládané poplatky, budoucí výhledy z hlediska řízení), ale které mohou mít vliv na výstupy modelu (např. výstupy modelů předběžných čistých příjmů by měly být založeny současně na dostatečné statistické podpoře i na obchodním posouzení); a
 - c) potvrzení závislostí a citlivostí výsledků na předpoklady a pravidelné vyhodnocování jejich dopadu.
64. Nedostatky modelů a mechanismů, které spojují rizikové faktory se ztrátami nebo zvýšenými parametry rizika, by měly být pochopeny, jasně sdělovány a brány v úvahu při interpretaci výsledků. Aby nebyl systematicky a významně podceněn dopad šoku, měly by modely zohledňovat vzájemné vazby mezi solventností a likviditou a náklady na financování. Pokud je to možné, měly by být srovnávány výsledky různých modelovacích přístupů (např. v případě modelů čistého příjmu před zohledněním nákladů na riziko by mělo být k dispozici srovnání použitého modelu a dalších možných přístupů a zdůvodnění, proč alternativní přístupy nebyly použity). Tyto vazby by se měly zakládat na spolehlivých statistických modelech. Neumožňuje-li však dostupnost nebo kvalita údajů nebo strukturální výpadek historických údajů smysluplné odhady (např. v případě modelů čistých příjmů před zohledněním nákladů na riziko je nutné mít k dispozici historické údaje zahrnující celý cyklus úrokových sazeb a celý obchodní cyklus, jakož i informace o změnách obchodní strategie a organizační struktury), měly by být

kvantitativní analýzy podpořeny kvalitativními odbornými úsudky. I když je příslušný proces modelování spolehlivý, měl by odborný úsudek hrát roli při ověřování výstupů modelu.

65. Instituce by měly posuzovat případné nelineární interakce mezi rizikovými faktory a stresovanými rizikovými parametry.

4.6.2 Analýza citlivosti

66. Instituce by měly provádět analýzy citlivosti na úrovni jednotlivých expozic, portfolií nebo obchodních jednotek, v rámci celé instituce a u specifických typů rizik, a to přiměřeně k jejich složitosti. Instituce by měly posuzovat, na jaké úrovni agregace mají analýzy citlivosti smysl nebo jsou proveditelné. Používání odborného posouzení by mělo být případně podrobněji objasněno.
67. Instituce by měly identifikovat významné rizikové faktory na různých úrovních uplatňování obezřetnostních požadavků a v rámci různých portfolií, obchodních jednotek a zeměpisných oblastí. Instituce by měly zajistit pokrytí všech relevantních typů rizikových faktorů, včetně makroekonomických a makrofinančních proměnných, statistických aspektů rizikových parametrů (jako je volatilita parametrů pravděpodobnost selhání) a idiosynkratických faktorů, např. operačních rizik.
68. Instituce by měly definovat zjištěné rizikové faktory s použitím různých úrovní závažnosti, což představuje důležitý krok jejich analýzy, aby odhalily dopady nelineárnosti a prahových hodnot, tj. kritické hodnoty rizikových faktorů, za kterými se zesiluje reakce na zátěž.
69. Existujeli-li nejistota ohledně spolehlivosti odhadované závislosti mezi makroekonomickými/makrofinančními rizikovými faktory a rizikovými parametry nebo je-li třeba ověřit výsledky komplexnějších analýz scénářů, měly by instituce usilovat o to, aby byly analýzy citlivosti prováděny rovněž s důrazem na statistické aspekty rizikových parametrů portfolia, a to podle historického rozdělení doplněného hypotetickými předpoklady (např. s ohledem na budoucí volatilitu).
70. Analýzy jednotlivých rizikových faktorů by měly být doplněny jednoduchými analýzami vícerizikových faktorů, u nichž se předpokládá společný výskyt, a to bez nutnosti definovat scénář.
71. Instituce by měly vést seznam zjištěných rizikových faktorů.

4.6.3 Analýza scénáře

72. Instituce by měly zajistit, aby analýzy scénářů tvořily hlavní součást jejich programů zátěžového testování.
73. Návrh scénářů zátěžových testů by neměl být založen pouze na historických událostech, ale měl by také zohledňovat hypotetické scénáře založené na událostech, k nimž v minulosti nedošlo. Instituce by měly zajistit, že jsou návrhy scénářů zaměřeny do budoucna a že zohledňují

systematické změny i změny specifické pro danou instituci, a to v současnosti i v předvídatelné budoucnosti. Proto by se instituce měly snažit využívat externích údajů z podobných rizikových prostředí použitelných pro instituce s podobnými obchodními modely. Instituce by měly využívat relevantní a dostupné údaje. Relevantní údaje mohou být interní a/nebo externí a mohou zahrnovat doporučení a referenční hodnoty orgánů dohledu.

74. Do úvahy by mělo být vzato velké množství smysluplných a proveditelných scénářů, aby pokryty různé události a různé úrovně závažnosti.
75. Instituce by měly zajistit, aby její scénáře zátěžových testů splňovaly alespoň tyto požadavky:
- a) aby pokrývaly hlavní rizikové faktory, kterým může být instituce vystavena; v tomto ohledu by k určení zátěžových scénářů, které jsou tvořeny kombinací vysoce pravděpodobných rizikových faktorů, měly být použity výsledky získané z analýz jednotlivých rizikových faktorů, jejichž cílem je poskytnout informace o citlivosti instituce na jednotlivé rizikové faktory, přičemž by měl být vzat v úvahu a podroben zátěži každý pravděpodobný rizikový faktor;
 - b) aby řešily hlavní zranitelná místa specifická pro danou instituci, která vyplývají z regionálních a odvětvových charakteristik instituce, jakož i specifické expozice v jednotlivých produktech nebo v jednotlivých obchodních liniích a způsoby financování: měla by být určena rizika související s koncentrací a korelacemi, a to jak v rámci jednotlivých typů rizik, tak mezi jednotlivými typy rizik;
 - c) aby zahrnovaly konzistentní popis scénáře pokrývající všechny hlavní rizikové faktory, jakož i jejich (budoucí) vývoj na základě několika spouštěcích událostí (tj. měnová politika, vývoj finančního sektoru, vývoj cen komodit, politické události a přírodní katastrofy); instituce by měly zajistit, aby byl popis scénáře realistický a nebyl v rozporu s předpokládaným souběžným vývojem rizikových faktorů a s tím související reakcí účastníků trhu; jsou-li určité rizikové faktory vyčleněny z popisu scénáře, měly by instituce zajistit, aby bylo toto vyčlenění plně odůvodněné a zdokumentované;
 - d) aby byly vnitřně konzistentní k zajištění toho, aby se zjištěné rizikové faktory chovaly při zátěžové události konzistentně s jinými rizikovými faktory a aby zahrnovaly explicitní odhady a předpoklady týkající se struktury závislosti mezi hlavními rizikovými faktory; měly by být zejména prozkoumány souběžné pohyby rizikových faktorů, které se mohou zdát protichůdné, s cílem identifikovat nové citlivosti;
 - e) aby zohledňovaly inovace, zejména technologický vývoj nebo sofistikované finanční produkty, aniž by byly opomíjeny jejich interakce s tradičnějšími produkty; a
 - f) aby zajišťovaly promítnutí zátěžových rizikových faktorů do vnitřně soudržných rizikových parametrů.
76. Instituce by měly stanovit časový horizont zátěžového testování v souladu s cílem jeho provedení, charakteristikami portfolia instituce, jako je splatnost a likvidita stresovaných pozic,

případně i rizikový profil. Zátěžové testování solventnosti a zátěžové testování likvidity vyžadují různé časové horizonty a scénáře.

77. Instituce by měly zajistit, aby:

- a) zátěžové testy výslovně zohledňovaly dynamiku vzájemných závislostí, např. mezi hospodářskými oblastmi a mezi ekonomickými sektory, včetně finančního sektoru;
- b) celkový scénář zohledňoval dynamiku celého systému, např. uzavření některých trhů a koncentrace rizik v celé třídě aktiv (např. hypotéky); a
- c) byla zahrnuta dynamika nepříznivých zpětných vazeb způsobených takovými faktory, jako jsou interakce mezi oceněními, ztrátami a požadavky na dozajištění.

78. Instituce by měly v případě potřeby provádět kvalitativní hodnocení dopadů druhotných nebo zpětných vazeb vyvolaných stresem na individuální úrovni, a to zejména v případě, že nelze nalézt žádné spolehlivé kvantitativní odhady. Jednotlivé instituce by například mohly provést určité úpravy ceny nebo objemu, aby zohlednily některé strategické dopady (např. úroveň úvěrové strategie) a mohly by na scénář vnitřně zareagovat.

4.6.4 Závažnost scénářů

79. Instituce by měly zajistit, aby zátěžové testování bylo založeno na závažných, avšak pravděpodobných scénářích, přičemž míra závažnosti by měla odrážet účel zátěžového testu. Z tohoto důvodu by měly být zátěžové testy:

- a) smysluplné z hlediska pokrytí příslušných rizik, kterým instituce čelí, aby podporovaly stabilitu instituce za nepříznivých podmínek a v případě bank systémového významu také finanční systém ve všech bodech hospodářského cyklu a při tržních výkyvech, včetně trhů pro financování; a
- b) důsledně uplatňovány v celé instituci s tím, že dopad stejných scénářů nemusí být nutně závažný pro všechny linie podnikání.

80. Instituce by měly zajistit, aby byly pro posouzení kapitálové přiměřenosti a plánování kapitálu zvažovány různé stupně závažnosti, a to jak v případě analýzy citlivosti, tak scénářů zátěžového testování, zahrnující přinejmenším jedno závažné zhoršení ekonomické situace.

81. Instituce by měly zajistit, aby závažnost daného scénáře byla stanovena s přihlédnutím ke specifickým zranitelným místům jednotlivých institucí na základě jejich obchodního modelu (např. obchodního modelu s vysokou mírou expozice vůči mezinárodním trhům). Instituce by měly vypracovat své vlastní scénáře a neměly by být závislé na scénářích od orgánů dohledu. Při posuzování závažnosti scénáře by měly mít informace o dynamice rizikového prostředí a o zkušenostech institucí s podobnými obchodními modely.

82. Instituce by měly zajistit, aby jejich scénáře vyhodnocovaly absolutní a relativní změny rizikových faktorů. V rámci absolutního scénáře by měla míra závažnosti odpovídat přímé změně velikosti rizikového faktoru bez ohledu na výchozí úroveň rizikového faktoru. V rámci

relativního scénáře by měla míra závažnosti záviset na stávající úrovni rizikového faktoru a ekonomické situaci (např. poklesu růstu HDP o 2 %, tj. relativní změně na absolutní úroveň). Například 2 % negativní relativní změna HDP oproti výchozímu bodu s výrazně kladným “output-gap” (tj. stávající HDP je výrazně nad strukturálním HDP) nemusí vést nutně v absolutním/úrovňovém vyjádření k výraznému zátěžovému dopadu na HDP. A podobně, čím horší je současná ekonomická situace na počátku zátěžového testu, tím je výraznější zátěž relativního scénáře. Instituce by měly zajistit, aby byl vybrán scénář, který je dostatečně závažný jak v relativním, tak v absolutním vyjádření. Výběr scénáře i míry jeho závažnosti by měly být zdůvodněny a zdokumentovány.

83. Pro vyhodnocení vhodné míry závažnosti scénářů by je měly instituce rovněž porovnat se scénáři uvedenými v jejich reverzních zátěžových testech s ohledem na specifické dopady návrhu reverzního zátěžového testování na věrohodnost scénáře.

4.6.5 Reverzní zátěžové testy

Požadavky

84. Instituce by měly v rámci svého programu zátěžového testování provádět příslušné reverzní zátěžové testy se stejným systémem řízení a kontroly, stejně efektivní infrastrukturou a požadavky na kvalitu, jako u dalších typů zátěžových testů s přihlédnutím k povaze, velikosti, rozsahu a složitosti jejich obchodní činnosti a rizik. Malé a méně složité instituce se mohou více zaměřit na kvalitativní aspekty reverzního zátěžového testování, přičemž v případě větších nebo složitějších institucí jsou zapotřebí sofistikovanější metody reverzního zátěžového testování. Reverzní zátěžové testy by měly být jasně definovány z hlediska odpovědnosti a přidělených prostředků a měly by být podporovány odpovídající a pružnou infrastrukturou a písemnými interními předpisy a procesy. Reverzní zátěžové testy by měly být prováděny pravidelně všemi typy institucí a na stejné úrovni aplikace jako v rámci interního postupu pro hodnocení kapitálové přiměřenosti (ICAAP) a interního postupu pro hodnocení přiměřenosti likvidity (ILAAP) (např. v rámci celé instituce a s pokrytím všech relevantních typů rizik).
85. Instituce by měly využívat scénáře zjištěné prostřednictvím reverzních zátěžových testů, aby doplnily řadu dalších institucí prováděných scénářů zátěžových testů a které pro účely srovnání vyhodnotí celkovou míru zátěže, čímž je umožněno vytvoření závažných, ale přesto pravděpodobných scénářů. Reverzní zátěžové testy by měly být užitečné pro posouzení míry závažnosti scénářů v případě zátěžových testů pro ICAAP a ILAAP. Míru závažnosti scénářů reverzních zátěžových testů lze také posoudit jejich srovnáním mimo jiné s historickými nebo jinými veřejně dostupnými scénáři dohledových zátěžových testů.
86. Při provádění reverzních zátěžových testů by instituce měly rovněž zvážit, zda by selhání jedné hlavní protistrany nebo většího počtu hlavních protistran nebo závažné narušení trhu z důvodu selhání hlavního účastníka trhu (samostatně nebo společně) vedlo k předem stanovenému výsledku.

Použití reverzních zátěžových testů

87. Instituce by měly využívat reverzních zátěžových testů jako pravidelného nástroje pro řízení rizik s cílem zlepšit svoje povědomí o současných a potenciálních zranitelných místech, a tím poskytovat funkci řízení rizik přidanou hodnotu. Na všechny aspekty provádění reverzních zátěžových testů se vztahuje zásada proporcionality. Instituce by měly také zvážit, zda může předem stanovený výsledek reverzních zátěžových testů nastat za jiných okolností, než jsou okolnosti analyzované v zátěžovém testu.
88. V rámci plánování svých činností a řízení rizik by instituce měly využívat reverzních zátěžových testů k pochopení životaschopnosti a udržitelnosti svých obchodních modelů a strategií a rovněž k určení okolností, za kterých by mohlo dojít k selhání nebo by jejich selhání bylo pravděpodobné ve smyslu článku 32 směrnice 2014/59/EU. Je důležité, aby si instituce stanovily ukazatele poskytující upozornění v případě, že se scénář naplní. Za tímto účelem by instituce měly:
- určit předem stanovený výsledek, který má být testován (např. obchodní model, který se stává neživotaschopným);
 - určit případné nepříznivé okolnosti, které by je vystavily závažné zranitelnosti a vedly k předem stanovenému výsledku;
 - posoudit (v závislosti na velikosti instituce, jakož i povaze, rozsahu, složitosti a rizikovosti svých podnikatelských činností) pravděpodobnost událostí zahrnutých do scénářů vedoucích k předem stanovenému výsledku; a
 - přijmout účinná opatření, postupy, systémy nebo jiná opatření k předcházení nebo zmírnění zjištěných rizik a zranitelných míst.
89. Instituce by měly využívat reverzních zátěžových testů při plánování a rozhodování a při ověřování svých obchodních modelů a strategií s cílem identifikovat a analyzovat rizika, která by mohla zapříčinit následnou neživotaschopnost jejich obchodních modelů, například posouzení schopnosti přinášet výnosy v následujících měsících a udržitelnosti strategie s ohledem na vytváření výnosů v delším časovém období, a to na základě strategických plánů a finančních prognóz. Předpokládá se zapojení řídicího orgánu a vrcholového vedení v průběhu celého procesu.
90. Je-li v rámci reverzních zátěžových testů zjištěno, že je riziko selhání obchodního modelu instituce nepřijatelně vysoké a je v rozporu s její ochotou podstupovat riziko, měla by instituce naplánovat opatření k zamezení nebo zmírnění tohoto rizika s přihlédnutím k době, po kterou by instituce musela na tyto události reagovat a provádět tato opatření. V rámci těchto opatření by měla instituce zvážit, zda je zapotřebí změnit její obchodní model. Tato opatření vyplývající z reverzních zátěžových testů, včetně jakýchkoli změn obchodního plánu instituce, by měla být podrobně zdokumentována v dokumentaci ICAAP instituce.
91. Instituce s určitými obchodními modely, např. investiční podniky, by měly využívat reverzní zátěžové testy k prozkoumání své zranitelnosti vůči extrémním událostem, zejména v případě,

že jejich rizika nejsou dostatečným způsobem zachycena tradičnějšími zátěžovými scénáři (např. solventnosti a likvidity) založenými na makroekonomických šocích.

92. Instituce využívající interní modely pro úvěrové riziko, úvěrové riziko selhání protistrany a tržní riziko by měly při provádění reverzních zátěžových testů v souladu s články 177, 290 odst. 8 a 368 odst. 1 písm. g) nařízení (EU) č. 575/2013 usilovat o vytvoření závažných, ale pravděpodobných scénářů, které by mohly vést k významným nepříznivým dopadům a případně ověřovat celkovou životaschopnost instituce. Instituce by měly tyto reverzní zátěžové testy považovat za nezbytnou součást svých interních modelů pro výpočet kapitálových požadavků a za stálý nástroj řízení rizik pro zjišťování případných nedostatků těchto vnitřních modelů. V případě zátěžových scénářů s vysokou mírou závažnosti se modelové riziko zvyšuje a může vést k selhání předvídatelnosti modelu, ačkoli to nemusí být nutně považováno za znamení toho, že je modelování vstupů pro výpočet kapitálového požadavku dle IRB založených na interním ratingu nedostačující.
93. Instituce by měly při vypracovávání přesně vymezeného popisu reverzních zátěžových testů a při zjišťování jejich zpětných a nelineárních dopadů provádět kvalitativní analýzy zohledňující dynamiku vývoje rizika a vlivy vzájemných vazeb mezi různými typy rizik. Při vypracovávání detailního popisu by měla instituce zvážit vnější události a faktory, které nemůže ovlivnit, jako jsou hospodářské události, krach průmyslového/průmyslových odvětví, politické události, soudní spory a přírodní události, stejně jako rizikové faktory, jako jsou operační rizika, koncentrace a korelace, reputační riziko nebo ztráta důvěry a kombinace těchto událostí a faktorů. Je zapotřebí, aby se do diskusí o popisu odpovídajícím způsobem zapojoval řídicí orgán instituce, a to s přihlédnutím k možným specifickým zranitelným místům a dopadům na celou instituci.
94. Instituce by při stanovování úrovní konkrétních ztrát nebo jiných negativních dopadů na svůj kapitál, likviditu (např. přístup k financování, zejména zvýšení nákladů na financování) nebo na celkovou finanční situaci měly provádět kvantitativní a sofistikovanější analýzy s ohledem na velikost instituce, jakož i na povahu, rozsah, složitost a rizikovost svých obchodních činností. Instituce by měly při určování rizikových faktorů a požadovaného rozsahu změn, které by mohly způsobit tyto ztráty nebo negativní dopad (např. stanovením příslušné úrovně ztrát nebo jiného důležitého ukazatele stanoveného z rozvahy finanční instituce, např. kapitálové poměry nebo struktura zdrojů financování). Instituce by měly chápat a podrobně zdokumentovat rizikové faktory (např. identifikat konkrétní faktory, které mají v mezních částech portfolia největší dopad), klíčové linie podnikání a vytvořit srozumitelný a konzistentní popis týkající se slabých míst a příslušných scénářů (např. základní předpoklady a citlivost výsledků na tyto předpoklady v průběhu času), které vedou k předem stanoveným výsledkům a řetězci událostí a k pravděpodobnému vývoji (např. nejdůležitější faktory mohou být promítnuty do makroekonomických proměnných podle kombinací pro danou cílovou ztrátu/kapitál související s portfoliem), a to určením skrytých zranitelných míst (např. skryté korelace a koncentrace) a překrývajících se dopadů.

95. Instituce by k dosažení předem stanovených výsledků reverzních zátěžových testů měly, pokud je to možné, vycházet z analýz citlivostí, např. posunem jednoho nebo více relevantních parametrů do extrémních hodnot. Instituce by měla zvážit různé reverzní analýzy citlivosti pro úvěrové riziko (např. kolik velkých zákazníků by muselo přestat splácet před tím, než by instituce vyčerpala kapitál, který absorbuje její ztráty), tržní riziko, rizika likvidity (např. zátěž kladená na vklady v maloobchodním sektoru a okolnosti, za kterých by byly vyčerpány likviditní rezervy instituce), operační riziko a další typy rizik, a kombinovanou analýzu, do které jsou všechny typy riziky zahrnuty současně. Instituce by však neměla primárně používat analýzu citlivosti a jednoduché metriky k určení scénáře relevantního pro reverzní zátěžový test. Kvalitativní analýza by měla vést k identifikaci příslušného scénáře a kombinovat odborné posouzení různých obchodních oblastí, neboť expertní úsudek by mohl představovat nejúčinnější cestu k zabránění selhání obchodního modelu. Měla by být zkonstruována společná zátěž všech relevantních rizikových parametrů za použití statistických aspektů (např. volatility rizikových faktorů v souladu s historickými pozorováními doplněnými hypotetickými, ale pravděpodobnými předpoklady). Věrohodnost změn hodnot parametrů potřebných k dosažení předem stanoveného výsledku poskytuje prvotní představu o možných zranitelných místech v instituci. K posouzení věrohodnosti těchto změn by se měly mimo jiné použít i historické (vicerozměrné) rozdělení pravděpodobnosti, případně upravené podle odborných stanovisek. K určení příslušných scénářů by měly vést kvalitativní analýzy a hodnocení, které kombinují odborné úsudky z různých oblastí podnikání.
96. Instituce by v případech, kdy tradiční modelování nemusí zachytit složité aspekty skutečných situací, měly využít reverzních zátěžových testů jako nástroje k získání poznatků o scénářích, které zahrnují kombinace zátěže solventnosti a likvidity. Instituce by měly využít reverzní zátěžové testy k ověření svých kapitálových plánů a plánů likvidity. Instituce by případně měly identifikovat a analyzovat situace, které by mohly zhoršit zátěžovou situaci v oblasti likvidity a přeměnit ji na zátěžovou situaci týkající se solventnosti, a naopak, a případně vést k selhání instituce. Instituce by měly usilovat o to, aby byly zpětné zátěžové testy používány integrovaným způsobem u rizik ohrožujících kapitál nebo likviditu, a to s cílem zlepšit pochopení a řízení souvisejících rizik v extrémních situacích.

Opatření v oblasti obnovy a plánování obnovy

97. Instituce by měly vypracovat scénáře závažných makroekonomických a finančních potíží, které se liší podle míry jejich závažnosti (včetně systémových událostí, zátěže specifické pro danou právnickou osobu a celoskupinové zátěže) a které budou použity v plánech obnovy podle čl. 5 odst. 6 směrnice o ozdravných postupech a řešení krize bank (BRRD) a EBA/GL/2014/06, a měly by používat specifické reverzní zátěžové testy k vypracování scénářů pravděpodobného selhání (instituce pouze na pokraji selhání) a jako vstup, aby bylo možné informovat o účinnosti a účelnosti jejich opatření v oblasti obnovy a plánování obnovy a testovat je a analyzovat citlivost odpovídajících předpokladů. Tyto scénáře „pravděpodobného selhání“ by měly identifikovat a popisovat okolnosti, které by vedly k tomu, že by obchodní model instituce nebo skupiny nebyl životaschopný, pokud by nebyla úspěšně provedena opatření v oblasti obnovy. Scénáře by měly umožnit odhad dopadů a vhodnost všech dostupných možností obnovy.

Terminologie použitá v popisu scénářů obnovy by měla pomoci určit, které možnosti obnovy byly testovány v rámci konkrétních zátěžových scénářů. Popis by měl být dostatečně podrobný, a to jak v kvantitativních předpokladech, tak i v kvalitativním popisu, aby bylo možné určit, zda je scénář vhodný pro danou instituci a jaká je míra zátěže spojená s tímto scénářem. Události by měly být popsány v logickém sledu a měly by být velmi jasně stanoveny předpoklady tvořící základ hlavních faktorů (např. čistý příjem, rizikově vážená aktiva (RWA), kapitál). Scénáře by rovněž měly brát v úvahu možný odhad křížových účinků při provádění různých možností plánu obnovy v rámci stejného zátěžového scénáře. Scénáře by měly také umožnit porozumět tomu, jak se události vyvíjejí, a to tím, že poskytnou vhodnou časovou osu, která jasně stanoví, v jakém okamžiku budou vypracována určitá opatření (s dopady na jejich důvěryhodnost a proveditelnost). Cílem této činnosti je ověřit účinnost možností obnovy instituce při obnově finanční síly a životaschopnosti v případě, že je instituce vystavena takovéto závažné zátěži.

98. Vzhledem k rozdílným cílům obou souborů reverzních zátěžových testů by zátěžové testy pro účely ICAAP a ILAAP a zátěžové testy pro plánování obnovy neměly být navzájem propojeny, ale porovnávány.
99. Instituce by měly využívat reverzní zátěžové testy na podporu vytváření, posuzování a kalibrace scénářů „pravděpodobného selhání“ používaných pro plánování obnovy.
100. Instituce by měly využívat reverzní zátěžové testy k identifikaci rizikových faktorů a pochopení a popsání scénářů, které by vedly k „pravděpodobnému selhání“, a k hodnocení účinnosti opatření v oblasti obnovy, které mohou být spolehlivě zavedeny buď předem, nebo podle vývoje rizikových faktorů nebo scénářů.
101. Reverzní zátěžové testy by měly přispět k vypracování scénářů plánu obnovy pomocí dynamického a kvantitativního popisu scénáře, který by měl zahrnovat:
 - a) spouštěcí mechanismy obnovy (tj. v jakém bodě by instituce v hypotetickém scénáři přijala opatření v oblasti obnovy);
 - b) požadovaná opatření v oblasti obnovy a jejich očekávanou účinnost, včetně způsobu hodnocení této účinnosti (tj. ukazatelů, které by měly být monitorovány tak, aby se zajistilo, že nejsou zapotřebí žádná další opatření);
 - c) odpovídající načasování a postup potřebný pro tato opatření v oblasti obnovy; a
 - d) v případě další zátěže body b) a c) pro případné další opatření v oblasti obnovy, která jsou zapotřebí k pokrytí zbytkového rizika.

4.7 Oblasti jednotlivých rizik

102. Instituce by měly zajistit, aby zátěžové testování jednotlivých rizik bylo úměrné povaze, velikosti složitosti a obchodnímu modelu a přijímaných rizik.
103. Instituce by měly na individuální úrovni vzít v úvahu druhotné dopady na jednotlivá rizika zátěžového testování.

4.7.1 Úvěrová rizika a rizika selhání protistrany

104. Instituce by měly přinejmenším analyzovat:
- schopnost dlužníka splácet své závazky, např. pravděpodobnost selhání (PD);
 - míru výtěžnosti v případě nesplácení dlužníkem, včetně zhoršení hodnot zajištění nebo úvěrové způsobilosti poskytovatele záruky, např. ztrátovost ze selhání (LGD); a
 - velikost a dynamiku úvěrové expozice, včetně vlivu nevyčerpaných příslibů dlužníků, např. expozice v selhání (EAD).
105. Instituce by měly zajistit, aby jejich zátěžové testy úvěrového rizika v rámci celé instituce pokrývaly všechny jejich pozice obchodního a investičního portfolia, včetně zajišťovacích pozic a expozic vůči centrálním zúčtovacím střediskům.
106. Instituce by se měly snažit určit konkrétní rizikové faktory a předběžně stanovit, jak mohou tyto faktory ovlivnit jejich celkové ztráty z úvěrového rizika a kapitálové požadavky. Instituce by měly usilovat o to, aby byly rizikové faktory pro konkrétní kategorii expozic určovány na základě chování dané kategorie expozic (např. faktory relevantní pro hypotéky se mohou lišit od faktorů relevantních pro kategorie obchodních aktiv).
107. Instituce by měly zajistit, aby bylo úvěrové riziko posuzováno na různých úrovních scénářů šoků, od jednoduchých analýz citlivosti až po zátěžové testy v rámci celé instituce nebo po zátěžové testy v rámci celé skupiny, zejména:
- scénáře šoků týkajících se celého trhu (např. prudké zpomalení hospodářství, které ovlivňuje kvalitu portfolia všech věřitelů);
 - scénář týkající se konkrétní protistrany a scénáře idiosynkratických šoků (např. úpadek největšího bankovního věřitele);
 - scénáře šoků specifických pro odvětví a regiony; a
 - kombinace výše uvedeného.
108. Instituce by měly podrobit rizikové faktory analýze citlivosti, která by měla poskytnout základní kvantitativní informace pro návrh scénářů.
109. Instituce by při používání svých zátěžových scénářů měly uplatňovat různé časové horizonty. Časový horizont by se měl pohybovat od jednodenního (jednorázový účinek) po delší období (např. plíživý hospodářský útlum).
110. Při zátěžovém testování hodnot finančního zajištění by instituce měly stanovit podmínky, které by mohly nepříznivě ovlivnit realizovatelnou hodnotu jejich pozic zajištění, včetně zhoršení úvěrové kvality poskytovatelů zajištění nebo likvidity trhu.
111. Při navrhování scénářů by instituce měly zvážit dopad zátěžových událostí na další typy rizik, např. riziko likvidity a tržní riziko a možnost přelévání mezi institucemi.

112. Instituce by měly kvantifikovat dopad scénáře z hlediska úvěrových ztrát (tj. rezerv), rizikových expozic, výnosů a požadavků na vlastní kapitál. Instituce by navíc měly být schopny tyto dopady příslušných segmentů/portfolií kvantifikovat.
113. Instituce by měly případně zvážit tyto významné parametry: PD, LGD, EAD, očekávanou ztrátu (EL) a výši rizikové expozice, dopad na úvěrové ztráty a na požadavky na vlastní kapitál.
114. Pro odhad budoucích ztrát v zátěžových testech by se v případě PD a za podmínek poklesu LGD měly instituce v případě potřeby opírat o parametry úvěrového rizika, jež se liší od parametrů použitých při výpočtu kapitálových požadavků, kterými jsou zpravidla parametry celého cyklu nebo hybridní parametry (kombinace parametrů celého cyklu a parametrů k danému okamžiku). Instituce by pro účely odhadování úvěrových ztrát měly v případě potřeby zejména uplatňovat odhady založené na parametrech k danému okamžiku, a to v souladu s mírou zátěže daného scénáře.
115. Pro účely výpočtu EAD by instituce měla rovněž zvážit úvěrový konverzní faktor (CCF) a zejména vliv právní způsobilosti instituce k jednostrannému zrušení nevyčerpané částky přijatých úvěrových příslibů, zejména v zátěžových podmínkách.
116. Instituce by za účelem odhadů ztrát měly v odpovídající míře uplatňovat při využívání interních modelů úvěrového rizika pro odhad ztrát takové přístupy, které kriticky vyhodnocují historické vztahy a údaje a simulují změny úvěrové kvality v rámci kategorií expozic.
117. Při posuzování svého rizika vůči zadluženým protistranám nebo subjektům stínového bankovníctví by instituce měly zohledňovat koncentrace rizik a neměly by předpokládat existenci dohod o zajištění nebo o trvalých změnách marží, které nemusí být v případě závažných tržních šoků dostupné. Instituce by měly usilovat o odpovídající zachycení těchto vzájemně propojených velice málo pravděpodobných rizik.

4.7.2 Sekuritizace

118. Instituce by měly vzít v úvahu rizika spojená se sekuritizací, která vznikají v souvislosti se strukturovanými úvěrovými produkty obvykle způsobenými přeskupením peněžního toku ze seskupení aktiv do různých tranší nebo cenných papírů zajištěných aktivy, a s ohledem na různé pozice, které mohou instituce mít v postupu sekuritizace, jednat-li jako původce, sponzor nebo investor.
119. Instituce by měly zajistit, aby se zátěžové testování sekuritizovaných aktiv zaměřovalo na úvěrová rizika příslušných seskupení aktiv, včetně rizika selhání, případně nelineárních a dynamických korelací selhání, jakož i vývoje hodnot zajištění. Instituce by měly vzít v úvahu všechny relevantní informace týkající se specifické struktury každé sekuritizace, jako je délka trvání tranše, velikost tranše, úvěrové posílení a členění vyjádřené efektivním počtem expozic.

120. Měla by být pečlivě zohledněna citlivost na systémové tržní dopady, které ovlivňují například vyčerpání likvidity nebo zvyšování korelace aktiv na všech úrovních strukturovaného produktu. Kromě toho by měl být posouzen dopad reputačního rizika, které má za následek například problémy s financováním.
121. Zátěžové testy by se měly týkat všech příslušných smluvních ujednání, potenciálního dopadu včleněných spouštěcích jevů (např. ustanovení o předčasném splacení), pákového efektu sekuritizační struktury a rizika likvidity/financování dle struktury (tj. nesouladu peněžních toků a podmínek předčasného předplacení, včetně změn úrokových sazeb).
122. Scénáře by měly také vzít v úvahu selhání jedné nebo více smluvních protistran zapojených do sekuritizační struktury, zejména těch, které jednájí jako ručitelé některých tranší.
123. Pokud se instituce za účelem posouzení rizika sekuritizovaných produktů spoléhá na externí ratingy, měly by být externí ratingy kriticky přezkoumány a měly by být posuzovány scénáře zahrnující ratingy, a to včetně specifických měř zhoršení kategorií ratingů, např. zahrnutím (historických) přechodových matic ratingů.
124. Při navrhování přístupu k zátěžovému testování by instituce měly zvážit:
- dopady zátěžových testů strukturovaných úvěrových produktů se projeví na úrovni seskupení aktiv v případě zvýšených selhání (nebo PD a LGD), a tím i zvýšené míry očekávané ztráty/očekávaného zhoršení a regulačních kapitálových požadavků (stejně jako zvýšené pravděpodobnosti snížení ratingů) během šoků; a
 - že další dopady mohou vyplynout ze snížení čistého peněžního toku, z nárůstu obchodních ztrát a z úprav ocenění nebo ze zhoršení regulatorně sledovaných ukazatelů, jako je ukazatel čistého stabilního financování.

4.7.3 Tržní riziko

125. Instituce by měly zohledňovat tržní riziko, zejména rizika vyplývající ze ztrát způsobených nepříznivými změnami hodnoty pozic vyplývajících z pohybu tržních cen v rámci komoditních, úvěrových, akciových, devizových a úrokových rizikových faktorů. Úroková rizika pozic obchodního portfolia by měly instituce posuzovat v rámci tržního rizika.
126. Instituce by měly provádět zátěžové testy svých pozic v oblasti finančních nástrojů, které jsou vykazovány v obchodní knize a v reálné hodnotě do kumulovaného ostatního úplného výsledku hospodaření (FVOCI) (tj. účetní podmínky pro klasifikaci finančních aktiv), včetně sekuritizačních nástrojů/pozic a krytých dluhopisů. Tyto zátěžové testy by měly být prováděny v rámci zátěžového testování celé instituce, jakož i pro účely řízení tržních rizik a výpočtů.
127. Instituce by měly používat řadu závažných, ale věrohodných scénářů pro všechny pozice uvedené v předchozím odstavci, např. mimořádné změny tržních cen, nedostatek likvidity na trzích a selhání velkých účastníků trhu. Závislost a korelace mezi různými trhy a v důsledku toho i nepříznivé změny korelací by měly být případně zohledněny a započteny. Dopad na účetní

úvěrovou úpravu v ocenění (CVA) a rezervy související s portfoliem institucí (např. rezervami likvidity, na nejistoty při modelování) by měly být při zátěžových testech rovnoměrně zohledněny. Mělo by být prokázáno zátěžové testování rezerv na tržní riziko.

128. Při kalibraci těchto zátěžových testů by měly instituce zohledňovat přinejmenším povahu a charakteristiku svých portfolií a souvisejících finančních nástrojů (např. standardní/exotické produkty, likvidita, splatnost), svou obchodní strategii a možnost vzniku souvisejících nákladů a potenciální čas vynaložený na zajištění nebo řízení rizik v nepříznivých tržních podmínkách.
129. Vzhledem k tomu, že se nástroje a obchodní strategie v průběhu času mění, měly by instituce zajistit, aby se jejich zátěžové testy vyvíjely tak, aby reagovaly na tyto změny.
130. Instituce by měly případně vypracovat vhodný přístup k identifikaci podhodnocení velice málo pravděpodobných rizik podle historických údajů (tzv. „fat-tails“), např. použitím závažných hypotetických scénářů, a pokud je riziko posuzováno s ohledem na míru spolehlivosti percentilu, měly by zvážit velmi málo pravděpodobné události nad rámec těchto úrovní spolehlivosti.
131. Instituce by měly zejména:
- posoudit důsledky významných narušení trhu a určit věrohodné situace, které by mohly způsobit mimořádně vysoké ztráty, jež by případně měly zahrnovat i události s nízkou pravděpodobností u všech hlavních typů rizik, zejména různé složky tržních rizik; v případě zátěžových testů na úrovni portfolia mohou být zkoumány účinky nepříznivých změn korelací; zmírňující účinky opatření v oblasti řízení mohou být vzaty v úvahu, pokud jsou založeny na věrohodných předpokladech týkajících se likvidity trhu; a
 - zavést seznam opatření obsahující limity a další možná opatření přijatá s cílem snížit rizika a zachovat vlastní zdroje; zejména by měly být zohledněny limity směnných kurzů, úrokových sazeb, cen akcií a rizika cen komodit stanovených institucemi podle výsledků výpočtů zátěžových testů.

4.7.4 Operační riziko

132. Instituce by si měly být vědomy toho, že příslušné rizikové parametry týkající se operačního rizika mohou vyplývat z nedostatečných nebo nefunkčních vnitřních procesů, selhání lidského faktoru a systémů, včetně právních rizik, nebo z vnějších událostí a mohou ovlivnit všechny produkty a činnosti v rámci instituce.
133. Za účelem zdůraznění příslušných rizikových parametrů by instituce měly používat jako hlavní metriku dopad operačních ztrát na hospodářský výsledek. Jakýkoli vnitřní dopad způsobený událostí operačního rizika by měl být považován za ztrátu z operačního rizika (např. interní dopady nákladů ušlých příležitostí nebo interní náklady, např. přesčasy/odměny atd., pokud se týkají události operačního rizika). Navíc a pouze za účelem zátěžového testování by měla být zahrnuta jakákoli ztráta budoucích výnosů způsobená událostmi operačního rizika (s výjimkou druhotných dopadů na makroekonomické prostředí). Přinejmenším by tyto ztráty

měly zohlednit instituce s pokročilým přístupem k měření (AMA), neboť vstupují do interní databáze ztrát za účelem vypočtení dodatečných kapitálových požadavků. Při použití historických dat, externích dat nebo scénářů jako vstupů pro projekci hospodářského výsledku a RWA by instituce měly brát v úvahu možné dvojí započítání dopadů na vstupní straně a měly by mu zabránit.

134. Vzhledem k tomu, že operační ztráty mohou vyvolat druhotné dopady (např. riziko poškození reputace), aby se tyto dopady zohlednily, měl by být program zátěžového testování operačního rizika důkladně začleněn do zátěžového testování v rámci celé instituce a měl by zahrnovat vzájemná propojení s požadavky na likviditu a vlastní kapitál. Instituce by měly přinejmenším analyzovat:
- a) expozice instituce vůči činnostem a s tím spojenou rizikovou kulturou a minulé záznamy o operačních ztrátách se zaměřením na úroveň ztrát, jejich změnu a hrubý zisk instituce v posledních několika letech;
 - b) podnikatelské prostředí, včetně zeměpisných oblastí, ve kterých instituce působí, a makroekonomických podmínek;
 - c) vývoj počtu zaměstnanců a velikosti a složitosti rozvahy v posledních několika letech, včetně strukturálních změn v důsledku firemních událostí, jako jsou fúze a akvizice;
 - d) změny významných prvků infrastruktury informačních technologií;
 - e) míru a orientaci pobídek v systémech odměňování;
 - f) složitost procesů a postupů, produktů a systémů informačních technologií;
 - g) rozsah outsourcingu, pokud jde o riziko koncentrace spojené se všemi režimy externího zajišťování a infrastrukturami vnějšího trhu; a
 - h) zranitelnost modelového rizika, zejména v oblastech spojených s obchodováním s finančními nástroji, měřením a řízením rizik a přidělováním kapitálu.
135. Měly by být prozkoumány idiosynkratické rizikové faktory a použity jako vstupy pro návrh scénářů. Instituce by v rámci AMA měly předběžně podrobit zátěži své podnikatelské prostředí a faktory vnitřní kontroly (BEICF).
136. Instituce by měly zvážit interakce a individuální expozice vůči těmto idiosynkratickým rizikovým faktorům při určování svých expozic vůči operačnímu riziku.
137. Instituce by měly pečlivě analyzovat možnou souvislost ztrát z operačního rizika s úvěrovými a tržními riziky.
138. Analýza událostí v rámci zátěžového testování by měla zahrnovat odborné posouzení, které by zahrnovalo alespoň události s nízkou četností a vysokou mírou závažností.
139. Instituce by měly navrhnout závažné, ale uvěřitelné („plausible“) zátěžové události. Předpoklady se mohou lišit od předpokladů používaných v zátěžových scénářích úvěrových

a tržních rizik. V případě, že instituce rozšiřuje své podnikání na místním nebo mezinárodním trhu prostřednictvím fúzí a akvizic, navrhuje nové produkty nebo nové obchodní linie, měly by být scénáře zátěžových testů závažné, ale uvěřitelné („plausible“), a měly by být založené na odborném úsudku, aby byly odstraněny možné nedostateky historických informací.

140. Instituce by měly vypracovat svůj program zátěžových testů založený na interních i externích údajích a pečlivě analyzovat:

- a) použití faktorů vážení (např. v situaci, kdy byly externí údaje zredukovány, přičemž toto snížení může být omezeno) a možná potřeba dalších dopadů vyplývajících ze změn faktorů vážení v zátěžové situaci; a
- b) kritéria pro určení relevantnosti údajů (např. údaje o velké ztrátě, které nejsou považovány za relevantní, mohou být kromě požadavků dle nařízení o kapitálových požadavcích (CRR) použity v rámci zátěžového testu).

4.7.5 Riziko související s jednáním („Conduct risk“) a související náklady na soudní spory

141. Instituce by měly vzít v úvahu, že riziko související s jednáním jako součást právního rizika spadajícího do operačního rizika vzniká z důvodu současného nebo budoucího rizika ztrát, které vyplývá z nevhodného poskytování finančních služeb a souvisejících nákladů na soudní spory, včetně úmyslných případů nebo nedbalosti.

142. Při svém zátěžovém testování by instituce měly posoudit relevanci a význam těchto expozic vůči rizikům souvisejícím s jednáním a se souvisejícími náklady na soudní spory:

- a) nevhodný prodej výrobků na maloobchodním i velkoobchodním trhu;
- b) křížový prodej produktů maloobchodním zákazníkům pod nátlakem, např. bankovní účty v balíčku s doplňkovými produkty, které zákazníci nepotřebují;
- c) střety zájmů v podnikání;
- d) manipulace s referenčními úrokovými sazbami, směnnými kurzy nebo jinými finančními nástroji nebo indexy za účelem zvýšení zisku instituce;
- e) nepřiměřené překážky ohledně změny finančních produktů během jejich doby platnosti a/nebo změny poskytovatelů finančních služeb;
- f) špatně navržené distribuční kanály, které mohou vést ke střetu zájmů s nežádoucími pobídkami v rámci odměňování;
- g) nepřiměřené automatické obnovy (prodlužování splatností) produktů nebo sankce za jejich ukončení; a
- h) nepoctivé vyřizování reklamací podaných zákazníky.

143. Při měření rizika souvisejícího s jednáním by instituce měly zvážit: a) nejistotu ohledně rezerv nebo očekávaných ztrát v důsledku událostí souvisejících s jednáním a b) extrémní ztráty

spojené s velmi málo pravděpodobným rizikem (neočekávané ztráty). Instituce by měly v rámci takových událostí a scénářů posoudit své kapitálové potřeby a měly by rovněž vzít v úvahu dopady na dobrou pověst v důsledku ztrát spojených s jednáním. V zásadě by očekávané ztráty v důsledku známých záležitostí souvisejících s jednáním měly být pokryty rezervami a zahrnuty do výkazu zisku a ztráty, přičemž neočekávané ztráty by měly být vyčísleny a pokryty kapitálovými požadavky instituce. Případný přebytek částky po provedení odhadu zátěžových ztrát souvisejících s jednáním by měl být zahrnut do hodnocení potenciálních kapitálových potřeb instituce.

144. Aby bylo možné zachytit riziko nedostatečných rezerv nebo časově nekonzistentních rezerv, měly by instituce posoudit očekávané ztráty, které plynou z rizika spojeného s jednáním nad rámec stávajících zaúčtovaných rezerv, a zahrnout je do svých provedených odhadů. Instituce by měly případně posoudit, zda budou budoucí zisky postačovat k pokrytí těchto dodatečných ztrát nebo nákladů v rámci scénářů, a zahrnout tyto informace do svých kapitálových plánů.
145. Instituce by měly shromažďovat a analyzovat kvantitativní a kvalitativní informace o rozsahu svého podnikání v příslušných zranitelných oblastech. Instituce by si měly rovněž zajistit informace na podporu významných předpokladů, na nichž jsou založeny jejich odhady nákladů souvisejících s jednáním („conduct risk“).
146. V ojedinělých případech, kdy instituce si není schopna zajistit odhad individuálního významného rizika souvisejícího s jednáním z důvodu velké nejistoty, měla by objasnit, že se jedná o tento případ, a poskytnout důkazy a předpoklady na podporu svého hodnocení.
147. Zátěžové testy by se měly rovněž použít, pokud je to vhodné, k posouzení extrémních ztrát souvisejících s velice málo pravděpodobným rizikem (neočekávanými ztrátami) a toho, zda by měl být v rámci pilíře 2 držen dodatečný kapitál.
148. Instituce by měly zformulovat svůj postoj k neočekávaným ztrátám, které mohou vyvstat z událostí souvisejících s jednáním na základě kombinace:
 - a) expertního úsudku;
 - b) zkušeností s historickými ztrátami (např. největší ztráta související s jednáním instituce za posledních pět let);
 - c) úrovně očekávané roční ztráty v souvislosti s rizikem související s jednáním;
 - d) scénářů souvisejících s rizikem jednáním („conduct risk“), při nichž se zvažují potenciální expozice v kratším časovém horizontu (např. pěti let); a
 - e) ztrát zaznamenaných podobnými subjekty nebo subjekty v obdobných situacích (např. v případech nákladů na soudní spory).

4.7.6 Riziko likvidity

149. Instituce by měly vzít v úvahu, že riziko likvidity a financování vznikají, pokud instituce není schopna dostát povinnostem plynoucích ze stávajících a budoucích peněžních toků.
150. Instituce by měly vzít v úvahu, že riziko likvidity a financování zahrnuje:
- krátkodobé až střednědobé riziko likvidity; a
 - riziko financování.
151. Instituce by měly analyzovat rizikové faktory týkající se položek, které souvisejí s aktivy i pasivy, jakož i s podrozvahovými přísliby, jak jsou definovány v obecných pokynech EBA k procesu přezkumu a vyhodnocení orgány dohledu (SREP), a měly by se s těmito faktory porovnávat.
152. Analýza rizikových faktorů instituce by měla zohlednit mimo jiné:
- dopad makroekonomických podmínek, např. dopad úrokových šoků na podmíněné peněžní toky;
 - měnovou strukturu aktiv a pasiv, včetně podrozvahových položek, aby odrážely riziko směnitelnosti a případné narušení přístupu na devizové trhy;
 - umístění (z hlediska jurisdikcí a/nebo jednotlivých subjektů skupiny) likvidity potřeb a zdrojů likvidity, likvidní transakce v rámci skupiny a riziko omezení převodů finančních prostředků mezi jurisdikcemi nebo subjekty skupiny;
 - opatření, která může instituce přijmout, aby zachovala svou dobrou pověst a/nebo obchodní značku (např. předčasné splacení splatných závazků);
 - internalizaci rizik souvisejících se specifickými činnostmi, jako např. činnost primárního zprostředkovatele, kde by se do jisté míry mohla vyžadovat symetrie mezi stranou poskytující cenné papíry a stranou, která si je půjčuje, tj. kdy jsou dlouhodobé pozice klientů financovány z výnosů z krátkodobých obchodů klientů. Tato symetrie závisí na jednání protistran a je proto citlivá na reputační riziko. Toto riziko může vést ke zrušení obchodů, které by neočekávaně způsobilo, že instituci zůstanou cenné papíry v rozvaze spolu s potřebou jejich financování;
 - zranitelným místům v časové struktuře financování v důsledku vnějších, vnitřních nebo smluvních událostí;
 - realistické míře odtoku finančních prostředků za normálních podmínek, které se urychlují v době zátěže;
 - koncentraci financování;
 - odhady budoucího růstu velikosti rozvahy.
153. Instituce by měly podřídit tyto rizikové faktory analýze citlivosti, která by měla poskytnout odpovídající kvantitativní základní informace pro návrh scénářů.

154. Instituce by měly uplatňovat tyto tři typy zátěžových scénářů: idiosynkratický scénář, tržní scénář a kombinaci obou scénářů. Idiosynkratický zátěžový scénář by měl předpokládat události specifické pro danou instituci (např. snížení ratingu, selhání největší protistrany zajišťující financování, ztrátu přístupu na trh, ztrátu konvertibility měny, selhání protistrany poskytující největší přísun finančních prostředků), zatímco tržní zátěžový scénář by měl předpokládat dopad na skupinu institucí nebo finanční sektor jako celek (např. zhoršení podmínek financování na trhu nebo v makroekonomickém prostředí nebo snížení ratingů zemí, v nichž instituce působí).
155. Instituce by měly navrhnout různé časové horizonty svého zátěžového testování: časové horizonty by se měly pohybovat od jednodenních až po nejméně 12 měsíců; měly by existovat i samostatné zátěžové testy týkající se vnitrodenních rizik likvidity. Časový horizont by měl zahrnovat například krátkou akutní fázi zátěže (až 30 dnů k pokrytí období bez nutnosti změny obchodního modelu) následovanou delším obdobím méně akutní, ale delší zátěže (mezi 3 a 12 měsíci).
156. Instituce by měly kombinovat zátěž krátkodobého až střednědobého rizika likvidity se zátěží rizika financování s ohledem na časový horizont v délce nejméně 12 měsíců.
157. Instituce by měly vytvořit soubor nepříznivých behaviorálních předpokladů pro klienty, včetně vkladatelů, ostatních poskytovatelů likvidity/financování a protistran pro každý jednotlivý scénář a časový horizont.
158. Při navrhování scénářů by měly instituce zvážit dopad zátěžových událostí ostatních typů rizik, např. rizika ztráty z titulu úvěrového rizika nebo událost reputačního rizika, na likviditní pozici instituce a možnosti dopadu nuceného prodeje realizovaného jinými institucemi (např. „Spillover“) nebo ze svých vlastních likviditních rezerv na tržní hodnotu ostatních aktiv, která instituce drží.
159. Hlavním zdrojem pro výpočet velikosti dopadu by měl být profil čistých peněžních toků. V případě každého scénáře zjišťuje instituce na každé úrovni zátěže peněžní přílivy a odlivy, které jsou odhadovány pro každé budoucí období, a výsledné čisté peněžní toky. Instituce by měly v časovém období posuzovaném v každém daném scénáři posoudit nejnižší kumulovaný stav čistých peněžních toků.
160. Instituce by měly v případě potřeby rozšířit analýzu o jiné metriky, jako například:
- ukazatele likvidity a další metriky používané v rámci, který by měl zahrnovat mimo jiné dohledové ukazatele a metriky likvidity, zejména ukazatele LCR a NFSR;
 - své disponibilní likviditní rezervy nad rámec výše uvedených ukazatelů a další vyrovnávací opatření, tj. svou vyrovnávací kapacitu pro každý zátěžový scénář; zátěžové testování této metriky by mělo být doprovázeno posouzením dopadu na podíl a povahu zatížených aktiv;
 - horizont přežití instituce vycházející z její vyrovnávací kapacity, tj. schopnosti instituce držet nebo mít přístup k dodatečné likviditě v krátkodobém, střednědobém a dlouhodobém

časovém horizontu v reakci na zátěžové scénáře definované v obecných pokynech EBA ke společným postupům a metodikám pro SREP a zátěžové peněžní toky, které byly vyhodnoceny před zohledněním vyrovnávacích opatření a po něm;

d) solventnost a ziskovost.

161. Při uplatňování různých zátěžových scénářů by instituce měly posoudit vyrovnávací účinky poskytované centrálními bankami (měnovou politikou) a zaujmout k nim konzervativní přístup.
162. Metriky zátěžového testu likvidity by měly alespoň u všech významných měn, pokud je to přiměřené, zahrnovat členění podle měny, aby bylo možné v rámci scénářů analyzovat předpoklady specifické pro jednotlivé měny (např. volatilitu směnných kurzů nebo nesoulad měn).
163. Instituce by měly v případě potřeby začlenit zátěžový test likvidity do svých zátěžových testů prováděných na úrovni celé instituce a zohledňovat rozdíly v časových obdobích zahrnutých v zátěžových testech likvidity oproti těm, které jsou zahrnuty v zátěžových testech solventnosti celé instituce. Instituce by měly zhodnotit alespoň dopad, který mají zvyšující se náklady na finanční krytí na hospodářský výsledek. Instituce by měly vzít v úvahu, že propojení nákladů na finanční krytí s úrovní solventnosti může ovlivnit kvalitu zátěžového testu likvidity, zejména pokud se jedná o pomalé zhoršení likviditní situace.

4.7.7 Úrokové riziko investičního portfolia

164. Tímto oddílem nejsou dotčeny obecné pokyny EBA k úrokovému riziku investičního portfolia.
165. Zátěžové testy by měly podporovat interní systém řízení úrokového rizika investičního portfolia (IRRBB) a měly by být jeho nedílnou součástí.
166. Úrokové scénáře používané pro účely zátěžového testování a pro účely použití čl. 98 odst. 5 směrnice 2013/36/EU u úrokového rizika investičního portfolia by měly postačovat k tomu, aby bylo možné určit veškerá významná úroková rizika, např. riziko tržních mezer, bazické riziko a opční riziko.
167. Instituce by měly zajistit, aby testy uvedené v předchozím odstavci nebyly založeny pouze na jednoduchém paralelním posunu, ale aby v rámci svých analýz scénářů posuzovaly pohyby a změny tvaru výnosových křivek.
168. Instituce by měly zvážit tyto prvky:
- a) riziko rozpětí, které vzniká z nesouladu referenčních sazeb mezi časově vázanými zdroji financování a investicemi; a
 - b) rizika předčasného ukončení obsažená ve smlouvách s vloženou opcí, která by mohla přinutit instituci k uzavření nového obchodu za méně příznivých podmínek.

169. Instituce by si měly být vědomy možných nepřímých účinků změn tržních úrokových sazeb, které způsobují ztráty u jiných subjektů (např. to, že jejich promítnutí do úrokových sazeb úvěrů by mohlo způsobit další ztráty z úvěrového rizika z důvodu zhoršení schopnosti klientů splácet).
170. Jsou-li využívány méně složité finanční nástroje, měly by instituce vypočítat dopad šoku pomocí analýzy citlivosti (bez určení původu šoku a pomocí jednoduchého uplatnění šoku na portfolio). Pokud instituce používá složitější finanční nástroje, na které má šok mnohonásobné a nepřímé dopady, měla by používat pokročilejší přístupy se specifickými definicemi nepříznivých (zátěžových) situací, které odrážejí příslušná idiosynkratická rizika.

4.7.8 Riziko koncentrace

171. Zátěžové testování by mělo být klíčovým nástrojem při identifikaci rizika koncentrace, neboť umožňuje institucím identifikovat vzájemné závislosti mezi expozicemi, které se mohou projevit pouze při zátěžových podmínkách, ale i při skrytých koncentracích.
172. Instituce by měly při posuzování tohoto rizika v rámci svých programů zátěžového testování vzít v úvahu úvěrové riziko každé expozice, ale také zvážit další zdroje rizik vyplývající z podobného chování některých expozic (tj. větší korelace). Tyto další analyzované zdroje rizik by se měly vztahovat mimo jiné na následující:
- a) koncentrace jednoho dlužníka (tj. klient nebo ekonomicky spjatá skupina klientů ve smyslu čl. 4 odst. 39 nařízení (EU) č. 575/2013);
 - b) odvětvová koncentrace;
 - c) zeměpisná koncentrace;
 - d) koncentrace produktu; a
 - e) koncentrace zajištění a záruky.
173. V rámci zátěžového testování, zejména v rámci instituce, včetně zátěžových testů v rámci skupiny, by instituce měly hodnotit riziko koncentrace, pokud jde o rozvahové a podrozvahové expozice, jakož i bankovní, obchodní a zajišťovací pozice.
174. Zátěžové testy by měly vzít v úvahu změny podnikatelského prostředí, ke kterým by mohlo dojít a které by vedly k naplnění rizika koncentrace. Zátěžové testy by konkrétně měly zohlednit neobvyklé, avšak možné změny korelací mezi různými typy rizikových faktorů, stejně jako extrémní a neobvyklé změny rizikových parametrů, které přesahují jednotlivé rizikové faktory, aby podchytily scénáře, které berou v úvahu vzájemně provázané faktory rizik a které zmiňují nejen prvotní, ale i zpětné dopady.
175. Způsob, jakým se koncentrované expozice projeví v reakci na stejné rizikové faktory, by měl být zahrnut do zátěžových testů, včetně rizika dodatečných krátkodobých ztrát v důsledku koncentrovaných expozic týkajících se portfolií retailových pohledávek, portfolií pohledávek za podniky nebo koncentrovaných expozic vůči různým subjektům ve skupině.

176. Instituce by měly posoudit dopad, který mají na obchodní portfolia expozice vůči jedinému faktoru rizika nebo většímu počtu faktorů rizika, které jsou vzájemně provázány.
177. Za účelem posouzení úrovně koncentrace rizika ex ante a/nebo dopadu scénáře na úroveň koncentrace by instituce měly v případě potřeby zvážit více či méně složité ukazatele, například Herfindahl-Hirschmanův index (HHI) a Giniho koeficienty.
178. Instituce by měly zvážit potenciální možnost překrývání různých zdrojů koncentrace. Instituce by neměly jen sčítat dopady rizik, ale měly by i zavést metody agregace, které by zohlednily příslušné faktory.

4.7.9 Riziko vyplývající z úvěru v cizích měnách

179. Instituce by měly vzít v úvahu, že riziko vyplývající z úvěru v cizích měnách:
- může plynout z neschopnosti nezajištěného dlužníka (tj. dlužníků z řad maloobchodních a malých a středních podniků bez fyzického nebo finančního zajištění, kteří jsou vystaveni nesouladu měn mezi měnou úvěru a měnou zajištění, jak je stanoveno v EBA/GL/2014/13) splácet dluh vyjádřený v jiných měnách, než je měna členského státu, ve kterém byla instituce povolena;
 - souvisí s čistým úvěrovým a měnovým tržním rizikem;
 - je charakterizováno nelineárním vztahem mezi složkami úvěrového a měnového tržního rizika;
 - je ovlivněno obecným měnovým rizikem; a
 - může vzniknout z rizika spojeného s jednáním („conduct-risk“).
180. Ve svých programech zátěžového testování by instituce měly vzít v úvahu riziko vyplývající z úvěru v cizích měnách, které ovlivňuje úvěrové nástroje na straně aktiv v jejich rozvaze, a z jejich vícenásobných zdrojů rizika, s přihlédnutím k tomu, že neschopnost dlužníka splácet svůj dluh může být zapříčiněna:
- rizikem souvisejícím s vnitřním zdrojem příjmů dlužníka;
 - rizikem souvisejícím s ekonomickou situací v zemi, v níž je denominována měna; a
 - měnovým rizikem.
181. Instituce by měly při navrhování nebo provádění svých scénářů zátěžových testů posoudit, zda může dopad rizika vyplývajícího z úvěru v cizích měnách plynout z nárůstu jak nesplacené výše dluhu, tak z toku plateb na splácení tohoto dluhu, jakož i ze zvýšení nesplacené výše dluhu ve srovnání s výší aktiv, která jsou poskytnuta jako zajištění a denominována v domácí měně.
182. Instituce by měly vypracovat zátěžové scénáře tím, že změní různé parametry, což jim umožní předpovídat výkonnost úvěrového portfolia v cizích měnách za různých podmínek, například:

- a) za předpokladu kurzového zhodnocení hostitelské měny předem stanoveným procentem;
 - b) za předpokladu posunu měnové úrokové sazby o předem stanovený procentní bod; nebo
 - c) kombinací obou výše uvedených předpokladů.
183. Za účelem posuzování potenciální zranitelnosti by měly být instituce schopny identifikovat dodatečné ztráty z úvěrového rizika, které plynou z rizika vyplývajícího z úvěrů v cizích měnách a jsou oddělené od ztrát z úvěrového rizika a výše rizikových expozic plynoucích z dopadu scénáře na faktory úvěrového rizika.
184. Při zátěžovém testování rizika vyplývajícího z úvěrů v cizích měnách by instituce měly zohledňovat alespoň:
- a) druh režimu směnného kurzu a způsob, jakým by mohl ovlivnit vývoj směnného kurzu mezi domácími a cizími měnami;
 - b) dopad citlivosti pohybů směnných kurzů na úvěrové hodnocení/bodování a schopnost splácet dluh dlužníka;
 - c) potenciální koncentrace úvěrové činnosti v jedné cizí měně nebo v omezeném počtu vysoce korelovaných cizích měn;
 - d) potenciální koncentrace úvěrové aktivity v měně země v některých specifických odvětvích ekonomiky, které mají hlavní podnikatelské aktivity v zemích nebo na trzích v cizích měnách, a kdy je příslušný vývoj těchto sektorů vysoce korelovan s cizími měnami; a
 - e) schopnost zajistit finanční krytí tohoto typu portfolia; v případě institucí, které používají interní modely pro výpočet kapitálových požadavků na úvěrové riziko, by se dodatečné riziko spojené s úvěry v cizích měnách mělo odrazit ve vyšších rizikových vahách těchto aktiv a proměnné používané v modelech by měly mimo jiné zahrnovat rozdíly v úrokových sazbách, poměry úvěrů k hodnotě nemovitosti (LTV), měnovou křížovou korelaci a volatilitu.
185. Instituce by měly vzít v úvahu případné významné slabé stránky, které mohou interní modely obsahovat, s možným podhodnocením depreciace měny ve vztahu ke schopnosti klienta splácet svůj dluh, s přihlédnutím k následujícím orientačním prvkům:
- a) měnové politiky se během období krize často zaměřují na stimulaci reálné ekonomiky výrazným snižováním referenčních úrokových sazeb, což může vést k zavádějícím informacím z interních modelů týkajících se těchto nepřímých účinků; a
 - b) zhodnocení měny může být částečně kompenzována klesajícími úrokovými sazbami, což může vést k podhodnocení rizika souvisejícího s úvěry v cizích měnách, neboť v prostředí s nulovou úrokovou sazbou nemusí být tato rovnováha dlouhodobě možná.
186. Při posuzování možného dopadu úroků v cizích měnách na ziskovost v určitém scénáři by instituce měly v případě potřeby zahrnout právní režim a příslušnou jurisdikci, což může donutit

instituce, aby denominovaly úvěry v cizích měnách v domácí měně při směnném kurzu, který je výrazně nižší než tržní.

4.8 Používání programů zátěžového testování

4.8.1 Zátěžové testy pro účely ICAAP/ILAAP

187. V rámci ICAAP a ILAAP by instituce měly zajistit, aby měly dostatek kapitálových a likvidních zdrojů k pokrytí rizik, kterým jsou nebo mohou být instituce vystaveny, a zajistit odpovídající přidělování kapitálových a likvidních zdrojů mezi subjekty instituce v průběhu ekonomického cyklu. Toto posouzení by se mělo odrazit v plánech kapitálu a likvidity, které by měly instituce předkládat příslušným orgánům v rámci svých informací o ICAAP a ILAAP a v rámci posouzení rizik a profilů likvidity skupiny.
188. Kromě toho by instituce měly pomocí zátěžových testů hodnotit spolehlivost svých kapitálových plánů při zátěžových podmínkách, aby zajistily, že splňují kapitálové požadavky, které se na ně vztahují. Každé hodnocení spolehlivosti kapitálového plánu při zátěžových podmínkách by mělo zohledňovat závažnost scénáře a pravděpodobnost, že se naplní. Instituce by měly rovněž provádět test spolehlivosti svých plánů likvidity, aby zajistily, že jsou schopné plnit své závazky, stanou-li se splatnými při zátěžových podmínkách. Instituce by měly posoudit míru převoditelnosti zdrojů kapitálu a likvidity při zátěžových podmínkách a posoudit možné překážky, včetně právních, organizačních a provozních překážek. Instituce by měly případně zjistit, zda mohou být některé prvky kapitálových požadavků a rezerv likvidity používány při zátěžových podmínkách (např. prvky požadavků kombinovaných kapitálových rezerv, které stanoví hlava VII kapitola 4 směrnice 2013/36/EU).
189. Kromě obecných požadavků týkajících se programů zátěžových testů institucí uvedených v těchto obecných pokynech by zátěžové testy používané pro účely ICAAP/ILAAP měly splňovat tyto zvláštní požadavky:
- a) instituce by měly pokrývat všechny kategorie významných rizik (včetně podkategorií), kterým jsou instituce vystaveny, pokud jde o rozvahová i podrozvahová aktiva a pasiva ve vztahu ke všem významným portfoliím nebo odvětvím/zemím, včetně příslušných strukturovaných subjektů;
 - b) měla by být posouzena řada scénářů, včetně alespoň nepříznivého ekonomického scénáře, který je závažný, ale pravděpodobný, jako je například závažný hospodářský pokles a/nebo tržní a idiosynkratický šok, pokud jde o likviditu;
 - c) zátěžové testy ICAAP a ILAAP by měly být prováděny pomocí komplexního zátěžového testování v rámci celé instituce a měly by se týkat všech subjektů, u kterých jsou vyžadovány ICAAP nebo ILAAP;
 - d) zátěžové testy ICAAP a ILAAP by se měly týkat stejného výhledového období jako ICAAP a ILAAP instituce a měly by být aktualizovány přinejmenším stejně pravidelně jako ICAAP a ILAAP; zátěžové testy ICAAP by měly pokrývat období nejméně dvou let.

190. Zátěžové testy ICAAP a ILAAP by měly být v souladu s ochotou podstupovat riziko a s celkovou strategií (tj. včetně obchodní strategie) instituce. Instituce by měly prokázat jasnou souvislost mezi svou ochotou podstupovat riziko, svou obchodní strategií a svými zátěžovými testy ICAAP a ILAAP. Instituce by zejména měly posoudit své plány kapitálu a likvidity a veškeré vnitřní kapitálové plány, včetně řízení rezerv kapitálu, v souladu se svou stanovenou ochotou podstupovat riziko a strategií v oblasti rizik a s celkovými potřebami vnitřního kapitálu a měly by po použití rezerv likvidity obnovit své likviditní pozice, aby se zajistilo plnění závazků během zátěžového období.
191. Při svém zátěžovém testu ICAAP by měly instituce dále posoudit svou schopnost zůstat při zátěžových podmínkách nad úroveň platných regulačních kapitálových požadavků a kapitálových požadavků v rámci dohledu (např. celkových kapitálových požadavků SREP-TSCR).
192. Při provádění zátěžových testů platební schopnosti pro účely ICAAP by instituce měly rovněž posoudit dopad scénářů na pákový poměr instituce, ale i na způsobilé závazky držené za účelem minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky (MREL).
193. Dohledové zátěžové testování prováděné podle článku 100 směrnice 2013/36/EU nebo scénáře či předpoklady předepsané instituci v důsledku ověřování a hodnocení zátěžových testů prováděných institucí v rámci dohledu by neměly být chápány jako nahrazení povinnosti institucí provádět zátěžové testy v rámci svých ICAAP a ILAAP.

4.8.2 Opatření v oblasti řízení

194. Instituce by měly v souvislosti s výstupy zátěžových testů přijmout spolehlivá opatření v oblasti řízení, která budou zaměřená na zajištění stálé solventnoti prostřednictvím zátěžového scénáře.
195. Instituce by měly v souvislosti s řadou pravděpodobných zátěžových podmínek posoudit širokou škálu opatření v oblasti řízení (včetně plánů pro nepředvídané události v oblasti likvidity), a to se zaměřením na alespoň jeden závažný, ale pravděpodobný scénář.
196. Při posuzování možných reakcí na zátěžovou situaci by instituce měly určit nejdůležitější spolehlivá opatření v oblasti řízení a dobu, kdy je budou muset přijmout. Instituce by měly vzít v úvahu, že některá opatření v oblasti řízení jsou zapotřebí okamžitě a že jiná závisejí na konkrétních událostech, v souvislosti s nimiž by měly být předem stanoveny jasně definované spouštěcí faktory. Opatření v oblasti řízení by měla být v souladu se stanovenými strategiemi a politikami, například v kontextu stanovených politik výplaty dividend⁷. Instituce by měly být konzervativní, pokud jde o jejich schopnost přijmout zmírňující opatření v oblasti řízení, pokud jde o možný dopad zátěžových scénářů na další trhy.

⁷ Viz například článek 141 CRD (nejvyšší rozdělitelnou částku („MDA“)).

197. Instituce by měly objasnit kvalitativní a kvantitativní dopady zátěže před přijetím zmírňujících opatření v oblasti řízení a po něm. Dopad před přijetím opatření v oblasti řízení by měl zahrnovat předpoklady týkající se strategie, růstu a souvisejících příjmů, neměl by ale zahrnovat opatření v oblasti řízení, která by nebylo možná přijmout v případě zátěžové události, jako je útlum linií podnikání nebo zvyšování kapitálu.
198. Přijatelná opatření v oblasti řízení budou podléhat pokynům a posouzení příslušných orgánů a mohou zahrnovat následující:
- a) přezkoumání vnitřní ochoty podstupovat riziko a rizikové limity;
 - b) přezkoumání použití technik pro snižování rizik;
 - c) revize politik, například těch, které se týkají likvidity a finančního krytí nebo kapitálové přiměřenosti;
 - d) snížení rozděleného zisku pro akcionáře;
 - e) změny celkové strategie a obchodního plánu a ochoty podstupovat riziko; a
 - f) zvýšení kapitálu nebo finančního krytí.
199. Předpokládaná opatření v oblasti řízení rozlišená podle scénáře a přizpůsobená závažností scénáře by měla být zdokumentována. Instituce by měly vzít v úvahu snížení účinnosti v důsledku mimořádně závažných zátěžových situací. V informacích o ICAAP a ILAAP, které musí předložit příslušným orgánům, by instituce měly rovněž objasnit již přijatá opatření v oblasti řízení, a to na základě výsledků zátěžových testů.